

DORPSKRANT

DORPSKRANT

NEDERHEMERT

Wijk en
Aalburg

Bern

Kerkwijk

Wellseind

Hoofdwatering

N832

Ammerzoden

N831

Hedel

Winter 2019 jaargang 8 nr 1

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave
	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave
	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave
	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave
	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
Facebook: Dorpsraad Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

December 2019

Het is al lang geleden dat ik dagelijks onbekommerd en onvervalst dialect sprak. Soms heb ik nog die behoefte. Maar meestal komt het niet zo uit. Schaam ik me er dan voor? Nee dat niet. Maar het lijkt mij zo raar als ik op school tegen de kinderen in het dialect zou praten. Misschien zouden ze raar opkijken. Dat is weleens gebeurd. Tijdens een vossenjacht met groep acht verkleedden mijn collega en ik ons als oude mensen. We praatten Hèmerts en iets van dn overkàànt. Maar het lijkt wel op elkaar. Kinderen liepen om ons heen. Twee juffen die zoou plat praatten, dat was erg vreemd. Wat nog vreemder was, dat ik me zo ontzettend vertrouwd, op mijn plek voelde toen. Beetje thuiskomen, maar dan in een rol. In deze krant is er meestal ook plek voor dialect. Deze keer ontbreekt het Hèmerts dialect wel maar kunnen we iets lezen over de Zuid-Afrikaanse taal. Gelukkig is het in dit dorp nog wel te horen, al lijkt het meer en meer te verdwijnen. Waarom? Schaamt men er zich voor? Lijkt het misschien 'boers' of 'dom'? Er zijn in Nederland 267 verschillende dialecten en daaronder zijn er nog verschillen tussen de dorpen. Belangrijk genoeg om het niet te laten vergeten. Vroeger hadden ze het in mijn familie in Well over de kèèènder en werd ik uitgelachten als ik het over de keier (kinderen) had. Of daar zeiden ze heùùs en hier gewoon huis. Grappig blijf ik het vinden dat je zelfs nu nog de dorpen onderling feilloos kunt onderscheiden in hun eigen aparte dorpstaal. Het is jammer dat kinderen de oeroude streektaal niet meer zo goed leren en dus niet meer kennen. In de toekomst kun je dus niet meer horen of iemand uit Hèmert, uit Gameren of uit Brakel komt. Ouders praten standaard Nederlands tegen ze. Onderling tegen andere volwassenen hoor je vaak wel het dialect nog terug. Dialect is net zo belangrijk als al die andere dingen die we middels deze krant vastleggen, onthouden en bewaren. Grappig is wel dat veel volwassenen zonder erbij na te denken meteen overschakelen op dialect als ze met hun moeder, oma of een ander ouder, dialectsprekend familielid praten. Tweektaligheid is dus eenvoudiger dan je denkt! Toch lijkt het te verdwijnen. De taal die we eeuwenlang spraken is in een jaar of 25 gestandaardiseerd. Jammer. Hou het vast! Evenals al het andere Hèmertse erfgoed!

Gerda Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad

Het jaar loopt ten einde, de feestdagen in zicht en weer een mooie dorpskrant in de bus. Het is alweer het eerste exemplaar van de 8e jaargang.

Toen we als dorpsraad 8 jaar geleden het idee hadden dat het wel aardig zou zijn om een krant uit te geven met allerlei artikelen

en nieuwtjes, hadden we niet kunnen denken dat het elke keer weer zo goed zou lukken om hem te vullen.

Inmiddels staat de dorpskrant los van de dorpsraad, maar we blijven langs de zijlijn betrokken en hopen, dat er nog vele jaargangen mogen volgen.

We wensen U veel leesplezier!

Bestuur dorpsraad

We hebben dit jaar afscheid genomen van Wim van der Toorn als bestuurslid en eind december nemen we afscheid van Dirk Jan van Brenk als bestuurslid.

Wim kan niet langer in het bestuur plaatsnemen, omdat hij nu raadslid is.

Dirk Jan heeft zijn huis verkocht en gaat in Waardenburg wonen.

We wensen beiden het beste toe voor de toekomst en danken beiden voor hun inzet voor de dorpsraad in de afgelopen jaren.

We hadden in de vorige dorpskrant een oproep geplaatst voor nieuwe bestuursleden en daar hebben zich twee personen op gemeld. De ene is Dirk Brugmans, die jullie allen wel kennen. Hij heeft de eerste jaren ook in ons bestuur gezeten en wil graag terugkomen.

De andere is Kiki Kossman, zij woont aan de Maasdijk tegenover de Loswal en zij zou zich ook graag in willen zetten voor ons dorp.

In december zullen we een keertje bij elkaar komen om kennis te maken en dan is de dorpsraad weer aardig compleet.

We hebben echter de wens om nog een persoon tussen 30-40 jaar en 1 of 2 jeugdleden toe te voegen. Mocht U zich geroepen voelen, dan kunt U zich nog aanmelden.

Zomermarkt

Het zou eigenlijk de bedoeling zijn om in 2020 weer een zomermarkt te organiseren.

Echter in dat jaar zal er al een activiteit plaats vinden voor 75 jaar bevrijding en de feestweek, beiden georganiseerd door de Oranjevereniging.

Om deze reden hebben we besloten om geen zomermarkt te organiseren, maar wel weer een decemberactiviteit.

30 december

Voor 30 december staat een erwtensoepkookwedstrijd gepland en een kleurwedstrijd voor de kinderen tot en met groep 8.

Verderop in de krant kunt U hier meer over lezen.

Ook hebben we overleg gehad met de Oranjevereniging. Zij organiseren de lampionnenoptocht op deze avond en ze sluiten het programma af.

We hopen zo met elkaar een leuke eindejaarsactiviteit te mogen beleven.

Tijdens de prijsuitreiking zal ook de Hèmertse Held bekend gemaakt worden.

Plan de Meander

De dorpsraad heeft een aantal op- en aanmerkingen van mensen uit het dorp over

het betreffende plan gehad. Deze hebben we samengevoegd en overhandigd aan Paul Gerards en Franka Diels van de gemeente. Verder dan dit advies kunnen en mogen we als dorpsraad niet gaan.

Parkeerplaatsen kerkhof

We zijn samen met de gemeente aan het kijken of we parkeerplaatsen bij het kerkhof kunnen realiseren voor mensen die slecht ter been zijn. Zodra we hier meer over weten hoort U van ons.

Dorpshuiscommissie

Aangezien Wim is teruggetreden als lid van de dorpsraad kwam de positie vrij in de dorpshuis commissie. Namens de dorpsraad zal Evelyne van Wijk ons gaan vertegenwoordigen in de toekomst.

Herinrichting Hofstraat

De gemeente zal in het voorjaar een avond organiseren over de herinrichting van de Hofstraat en daarvoor de belanghebbenden uitnodigen.

Parkeeroverlast

Diverse meldingen hebben we ontvangen over parkeeroverlast.

Een kwetsbaar punt is naast de cafetaria. Aangezien er grote vrachtwagens komen voor de COOP is het beter om daar rekening mee te houden door de bezoekers van 't Kloske. Liefst zo parkeren, dat de wagens de bocht goed kunnen nemen.

Ook krijgen we herhaaldelijk vragen over de Hofstraat. Het eerste stuk vanaf de Molenstraat is erg onoverzichtelijk en nauw. Advies aan de bewoners om dit mee te nemen in het overleg over de herinrichting.

Jeu de boules baan

Er hebben zich 4 personen gemeld, die wel graag een jeu de boules baan in ons dorp zouden hebben.

We hebben bij Zuilichem nagevraagd wat de kosten ongeveer zijn en hoe het gebruik en onderhoud verder geregeld zou moeten worden.

De aanleg van zo'n baan kost ongeveer € 11.000,00. Dit is te realiseren, mits er voldoende interesse is en er een vereniging komt, die gaat zorgen voor het gebruik en onderhoud, zodat we zeker weten, dat het baantje niet voor een korte tijd is, want anders is het weggegooid geld.

Graag horen we of er iemand is, die een vereniging op kan en wil richten en of er voldoende leden zijn.

Verlichting Nieuwstraat

We hebben gevraagd om de verlichting langs de Nieuwstraat uit te breiden tot het tankstation, zodat de jeugd niet een heel stuk door het donker hoeft te fietsen.

Het beleidsplan van de gemeente heeft opgenomen dat het buitengebied niet verlicht wordt.

In deze krant een formulier om draagvlak en onderbouwing te creëren waarom wij het toch graag gerealiseerd zouden zien. Iedereen invullen, zodat we een flinke stapel kunnen overhandigen aan de gemeente!

Vergaderschema 2020

Op de volgende maandagavonden zullen wij in het dorpshuis vergaderen vanaf 19.30 uur:

10 februari 2020

6 april 2020

8 juni 2020

7 september 2020

9 november 2020

Voorafgaand is er weer de mogelijkheid om op het "spreekuur" te komen van 19.00 tot 19.30 uur.

Jaarwisseling

We hopen dat we ook dit jaar weer een rustige en gezellige jaarwisseling mogen hebben zonder al teveel vernielingen en vuurwerkoverlast.

We wensen U veel leesplezier en prettige kerstdagen en een gezond en gelukkig 2020.

Willemien Hobo – Rooijens

Onze kleinste Hèmertsen

Als een borduursel teer en fijn,
ontvingen wij dit kindje klein.
Stil is ons hart bij dit zo groot geschenk,
want wie zijn wij dat Hij ons zo gedenkt.

Uit Gods scheppende en bewarende hand ontvingen wij met blijdschap een zoon

Thijs Gysbertus

3770
gram

2120
uur

53
cm

Jaco en Klazina Stam - van den Berg
Thirza in liefdevolle herinnering
Leon in liefdevolle herinnering

Molenstraat 42
5317 JH Nederhemert
0418-648862 / 06-24705191

Bezoek vinden we fijn, maar mag het binnen veertien dagen zijn?

Met grote blijdschap delen wij u
mee dat we uit Gods hand een
zoon en broertje mochten
ontvangen

CORNELIS

We noemen hem

STIJN

Henri en Esther
Verhoeven - van Rijswijk
Jorick
Sleutelbloemstraat 7
5317 NB Nederhemert
0418-723050

- een klein broertje is geboren -

Onze kleinste Hèmertsen

Anne-Maaike

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde
verblijdde ons met de geboorte van een dochter en zusje

Bastiana Maaike
Anne-Maaike

7 oktober 2019

Jaap en Marjan
Anton, Arieke, Dianne
en Joalien van Genderen

3460 gram
52 cm
05:51 uur

Familie van Genderen
Molensstraat 29a, 3317 JD Nederhemert
06-22682246

Jorick

7 oktober 2019

God, de Schepper van hemel en aard
Heeft leven gegeven en leven gespaard.
Hij, Die leven leidt en onderhoudt,
Heeft ons een zoon en broertje toevertrouwd.

Hendrik Johannes

Jorick is vernoemd naar Ome Erik en Ome Johan van der Steenhoven

Jan en Nettie Hotting - van der Steenhoven
Jonathan, Arianne, Jarno en Elseline

Kapelstraat 27a
5317 JP Nederhemert
0418 551798

Bezoek vinden we fijn, maar mag het binnen 14 dagen en na een telefoontje zijn?

Onze kleinste Hèmertsen

Welkom lieve
NOUD

7 oktober 2019

GROOT WONDER
MOOI WONDER
WONDERMOOI!

Albert en Ellen Vervoorn-Pennings
Lars en Stan
Molenstraat 17
5317 JD Nederhemert
Albert: 06-54323713 / Ellen: 06-10245467

12.06 U 50 CM 3235 GR

Geboren om voor altijd lief te hebben
ons lief zoonkje en broertje

ALBERT JAN

7 oktober 2019

James

Let The Adventure Begin

**James Jack
Oomen**

14 oktober 2019
21.34 uur - 4180 gram - 51 cm

Bel, kom en bewonder!

Jack & Justyna
Paardebloemstraat 3
5317ND Nederhemert
06-37439016

Voetjes die
schopten
Voetjes die
later lopen gaan
Voetjes die
de grote wereld instappen
Voetjes die
stevig in het leven zullen staan

Onze kleinste Hemertsen

Rowan

- 1 november 2019 -

In stille verwondering mochten wij uit Gods
scheppende en bewarende hand een zoontje ontvangen

Arie Willem

21:17 uur - 3715 gram - 50 cm

Arné en Petra Hoeflaken
Tuinstraat 3 | 5317 JK Nederhemert
06 11 97 28 92

HENRICO

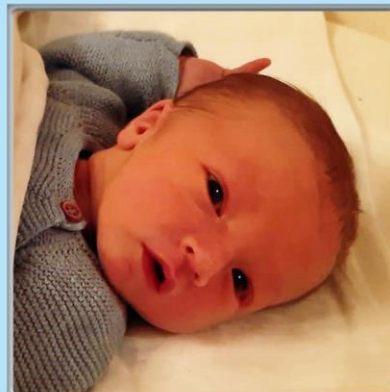
DE HEERE, DIE LEVEN GAF EN LEVEN SPAARDE,
VERBLIJFDE ONS MET DE GEBORTE VAN EEN ZOON

HENDRIK JAN

GEBOREN OP 25 NOVEMBER 2019

ROELOF EN CAROLINE OOMEN-VOS
KAPELSTRAAT 23, 5317 JP NEDERHEMERT
R | 06 31 76 71 95 - C | 06 57 60 24 37

BEZOEK VINDEN WIJ FIJN. MAG HET BINNEN 14 DAGEN ZIJN?

Onze kleinste Hèmertsen

welkom lieve

ROSIE

6 november 2019

Heel blij zijn wij met de geboorte
van onze dochter en ons zusje

ROSIE NEELTJE

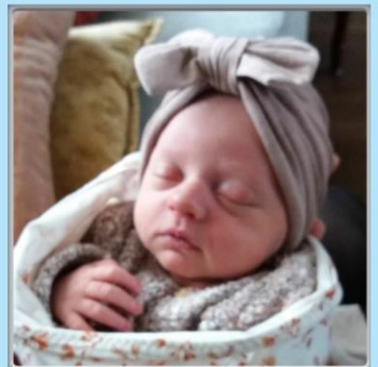
6 november 2019

Dochter van
Gerben en Anne van Genderen - Bruggom

Zusje van
Jessy en Suze

Tuinstraat 17
5317 JK Nederhemert
0418-519801

Jonadab

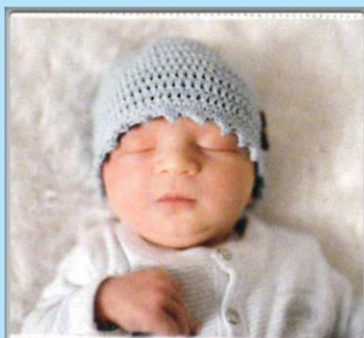
4 december 2019

Opnieuw ontvingen wij nieuw leven,
als een borduursel door Gods hand geweven.
Wij zijn dankbaar en heel verblijd,
om dit wonder door Zijn hand geleid:

Johannes Anthonie Barend

Jonadab is het broertje van Daniël, Emilya en Inge-Marith

Gijs Hovestadt & Rosalien Hovestadt-Heikoop
Sleutelbloemstraat 27 | 5317 NB | Nederhemert
Gijs: 06-27097191 | Rosalien: 06-46311860

En nog steeds...Knagend vooruit!

Knuffelfestijn bij Kleindiershow "Knagend Vooruit".

Traditiegetrouw is het weekeinde van kalenderweek 47 de jaarlijkse clubshow van konijnen- en pluimveevereniging "Knagend

Vooruit". Ditmaal alweer de 59ste keer dat dit gehouden wordt. Hiermee heeft de club een rijke historie opgebouwd, die begonnen is in het "witte huis" in het Sterrebos. Toen Leen en Rika van Wijk daar woonden is op woensdag 21 juni 1961 de vereniging opgericht. Enkele leden van het eerste uur kunnen er nu nog over vertellen.

Maar dit keer is de Clubshow het onderwerp.

De voorbereiding begint al enkele jaren eerder met het vastleggen van de locatie en de keurmeesters. De meest populaire keurmeesters hebben soms al tot 5 jaar vooruit een keuring in hun agenda staan.

In augustus gaat de secretaris aan de slag met het "vraagprogramma". Dit is een officiële uitnodiging aan de fokkers om hun dieren in te zenden naar de clubshow. De inzendingen kunnen ingeleverd worden tot en met de vergadering, die meestal 3 weken voor de show gehouden wordt. Tijdens deze vergadering wordt het hele programma doorgelopen en mogen de vrijwilligers zich opgeven voor elk onderdeel. Want bij de werkzaamheden zijn heel wat personen

betrokken. De secretaris doet het gehele administratieve gedeelte. Hij voert alle gegevens in op de computer. Hiervoor is een speciaal programma ontworpen dat na de keuring ook de catalogus met de uitslagen produceert.

Op woensdagavond beginnen de eerste werkzaamheden in het dorpshuis. De blauwe zeilen worden op de vloer en podium gelegd. Deze zeilen heeft de club speciaal voor de show in ons dorpshuis laten maken. Ook wordt er buitenom plastic opgehangen. Hiertoe zijn er speciaal betonnen emmers met stokken gemaakt. Tussen de stokken hangen we touw waaraan het plastic wordt bevestigd. Dit alles om het dorpshuis na afloop zo schoon mogelijk achter te laten. Hierna kunnen de kooien worden opgebouwd. Dit alles volgens een schema dat de secretaris gemaakt heeft. Want de dieren moeten op de juiste volgorde en in de juiste kooimaat. Grote dieren hebben nu eenmaal een andere kooimaat dan de kleine dwergkonijntjes. Knagend Vooruit heeft in het verleden een grote hoeveelheid kooien aangeschaft. Deze staan in speciale bokken opgeslagen in de hal van de firma Vos (Veevoerders) aan de Molenstraat. Als de kooien staan, moet er een kaart met nummer aan elke kooi bevestigd worden zodat de fokker weet waar hij zijn dieren moet huisvesten.

Als op donderdag alles staat, kunnen in de avond de fokkers hun dieren inkooien.

Vrijdagmorgen beginnen we rond half negen met het keuren van de dieren.

Ditmaal waren er bijna 400 dieren. Deze werden door 7 gekwalificeerde keurmeesters beoordeeld op hun raskenmerken en kwaliteiten.

Tijdens de keurdag op vrijdag waren de peuters van CBS "De Wegwijzer" te gast. Zij

kregen van de keurmeesters uitleg over hoe de dieren werden beoordeeld. De peuters mochten de konijnen en vooral de kippen komen aaien, bekijken, maar ook zelf beoordelen. Want er moest ter afsluiting door hen de mooiste kip gekozen worden. De meeste stemmen gingen naar een Herve Hoen van Gijs van Steenberghe uit Nieuwaal, die hiermee een zak voer won. Na afloop van de keuring moeten de keurmeesters hun beste dier brengen om uit te maken wie er kampioen wordt. Dit hebben we voor de eerste keer live uitgezonden. Beelden hiervan zijn na te kijken op de pagina van onze club op Facebook. Ook heeft Digitaalburg een hele mooie reportage gemaakt die op hun website is na te zien.

Inmiddels is het dan 1 uur geworden en gaan we met de 25 (!) helpers en keurmeesters van die dag naar cafetaria L&L om de inwendige mens te versterken. Leny maakt altijd hele speciale en goed gevulde groentesoep.

Rond twee uur zijn we weer terug in het dorpshuis. Een groep gaat de dieren verzorgen en de secretaris (Niels van Steenberghe) stort zich samen met Peter Keijneemans op de computer om alle gegevens te verwerken zodat rond 4 uur de catalogus, met alle uitslagen en de advertenties van onze sponsors naar de drukker kan. Als om 19:00

uur de tentoonstelling opengaat moet alles keurig erbij staan en ook de catalogus beschikbaar zijn.

Vrijdagavond is dan weer de draaiavond. Helaas was de alom bekende raddraaier (Klaas Seepers uit Heerewaarden) vanwege zijn gezondheid niet meer in staat om zijn aloude "taert, kalakoenpooote en kippeboute" door de microfoon te laten schallen. Peter Keijneemans was ditmaal de man die het rad liet slingeren.

Op zaterdagmorgen waren bewoners van 't Slot uit Gameren op bezoek om met de dieren te knuffelen. Hierover leest u elders in dit blad een verhaal. Medewerkers hadden vooraf al de dieren weer voorzien van voer en water.

Op zaterdagmiddag werden er nog enkele rondjes met het "Rad van Avontuur" gedraaid en vanaf 4 uur ging de "superronde" los. Het is fantastisch om te zien hoe de lokale middenstand van Nederhemert onze club een warm hart toedraagt. Heel veel prijzen worden geschonken of tegen een sterk gereduceerd tarief geleverd. Hiervoor is de club hen zeer erkentelijk. Door deze inbreng is het mogelijk om een fantastisch prijzenpakket te verlotten.

Vrijdagavond en zaterdagmiddag was het bijzonder druk. Bijzonder was te zien hoeveel kleine kinderen de dieren kwamen bekijken.

Als het publiek om 5 uur het dorpshuis verlaat mogen de fokkers hun dieren weer uit de kooien halen. En daarna begint de grote klus van het opruimen. Want alles moet weer geordend en schoon op de transportbakken komen te staan. Al het stro moet uit de kooien in zakken geschept worden. Plastic en zeilen weer netjes opgevouwen en het hele dorpshuis

moet weer schoon opgeleverd worden. (Inclusief de vloerbedekking bij de entree !!)

Mede door de vele helpers verliep alles heel vlot en zaten we om half 8 aan de etenstafel in de foyer. De beheerders van het dorps huis hadden friet met saté gemaakt.

We kunnen weer terugkijken op een fantastische show. Op naar de Jubileumshow volgend jaar als we de 60ste Clubshow hopen te organiseren.

Hierbij nog een overzicht van de topdieren.

Bij de kampioenen zaten dit jaar dieren van Henry van Weelden en Evert-Jan Eikelboom uit Bruchem, die beiden met hun konijn het hoogste predicaat "U" behaalden.

Ook een dwerghoen van Gerrit van de Laar eindigde als beste dier met een "U".

De klasse van grote hoenders werd gewonnen door een Orpington van Joep van der Meijden uit Zuilichem, die hiermee tevens Kampioen van de Jeugdinzenders is geworden.

Bij de jeugdinzenders van konijnen besliste de spannende eindstrijd zich in het voordeel van Wigo Remmerde uit Nederhemert met zijn Groot Zilver.

Beste sierduif werd geshowd door Jan Vos uit Nederhemert. Dit dier kreeg ook het felbegeerde "U" predicaat.

De Europese klasse was nieuw dit jaar en werd gewonnen door Tonnie Oomen uit Well.

Peter Keijnemans

Goud voor de slager!

GOUD VOOR SLAGERIJ OOMEN

Op de Nationale Slagers Vakwedstrijden van VAS, zijn drie ingezonden producten van slagerij Oomen uit ons dorp (Erwtensoen, Rookworst en Grillworst) met GOUD bekroond! De trotse beheerder van de slagerij, Gerrit Kant, vertelde dat hij en ik ging op bezoek in de slagerij om een foto te maken, want die bekroning op hun werk was een hele eer. Een prachtige beloning op ons ambacht, vertelde Gerrit, iets waar we trots op zijn.

Dirk Brugmans

Knuffeltherapie met 'Knagend vooruit'

Even heerlijk knuffelen met de konijnen

Zes bewoners van 't Slot in Gameren van de Somatische afdeling, die deelnemen aan de twee huiskamers, zijn zaterdagmorgen 23 november op bezoek geweest bij de konijntentoonstelling van Knagend Vooruit, die in dorps huis De Gaarde in Nederhemert werd gehouden. Ze werden bij aankomst welkom geheten door het bestuur en de koffie stond klaar. Voorzitter Remco Remmerde gaf uitleg aan de bewoners over de konijnen,

kippen, hanen en zelfs duiven, die allemaal op die tentoonstelling te zien waren. In totaal zaten er 400 dieren en er waren zeven keurmeester aan te pas gekomen om alle dieren te keuren en om ze daarna een predicaat te geven. De bewoners vonden het schitterend, vooral toen men konijnen en kippen op schoot kreeg om te knuffelen. Knuffeltherapie maakt de ouderen rustig en schept voor hen veel vreugde. De oudste bewoner van 't Slot, die ook meegegaan was naar Nederhemert, dhr. van der Meijden, 99 jaar, kon er geen genoeg van krijgen. Heerlijk om de dieren de dieren te aaien en te

knuffelen. Toen wij daar waren kreeg Miranda, gastvrouw huiskamer (afd. somatiek) een aanbod van bestuurslid Peter Keijnemans. Knuffeltherapie is misschien ook wel iets om dat ook in de huiskamers van de Somatische afdeling van 't Slot te houden.

Een hok en konijnen werden door Peter aangeboden en Miranda gaat dit met het bestuur bespreken. De bewoners werden in hun rolstoel door vrijwilligers ook nog langs de kooien waar de

dieren in verbleven gereden. Ze waren zó enthousiast, ook de begeleiders/vrijwilligers, dat de tijd bijna vergeten werd om naar huis te gaan. De bewoners, vrijwilligers en begeleiders kregen allemaal een mooie mok mee van het bestuur als herinnering. Met als opschrift

'Knagend Vooruit'. Het was voor hen een onvergetelijke morgen geworden.

Dirk Brugmans

Bij omroep Gelderland

Dirk en Marcel bij Omroep Gelderland!

Dinsdag 19 november zijn Marcel Bouman en Dirk Brugmans naar de studio van Omroep Gelderland in Arnhem geweest. Samen hebben ze commentaar gegeven bij de ingekorte dorpsfilm Nederhemert van 1963. Marcel en Dirk werden hartelijk ontvangen met koffie door Boudewijn Bleekman, redacteur van de Omroep. Ze kwamen in de grote studio terecht en er werd bij hen een microfoonje bevestigd om zo commentaar te geven op de

film. Marcel kent de film bijna uit zijn hoofd, dus die gaf commentaar en Dirk vulde af en toe aan met opmerkingen. Marcel en Dirk vonden het heel leuk om dit een keer mee te maken. Begin volgend jaar zal de film gedraaid

worden bij Omroep Gelderland, maar dag en datum zijn nog niet bekend. Dat zal bekend gemaakt worden op de facebookpagina van de dorpsraad.

Dirk Brugmans

Nederhemerts bedrijf: 'Kroon auto's'

Kroon Auto's

Het weer wordt guurder naarmate we december naderen, en dat is ook deze dag te merken bij mijn bezoek aan Kroon Auto's. In de Molenstraat kan Dirk Jan Kroon even tijd maken voor een gesprekje, want door het zwangerschapsverlof van zus Sanne en het vertrek van een personeelslid moet er een stapje meer worden gezet.

Het is alweer bijna 10 jaar geleden dat Dirk Jan zijn bedrijf begon. "Had je dat verwacht?" is dan ook de vraag van Dirk Jan en ik moet eerlijk toegeven dat het niet zo was. Maar hij was destijds ook al jong ondernemer. Na zijn 2-jarige opleiding op de IVA in Driebergen, waarbij hij ook nog stage heeft gelopen bij o.a. Jan van Veen in Zuilichem, heeft hij 1,5 jaar gewerkt bij R&S auto's. Dat was een autogroothandel in Groot-Ammers en daar heeft hij ook de nodige ervaring opgedaan. Maar toen hij trouwde met Neline, kregen ze een buitengewone kans om voor zichzelf te beginnen in Nederhemert. Van begin af aan werkt ook zus Sanne op de zaak en waar het bij andere families, werk en privé nog weleens wat moeilijkheden oplevert, botsen Sanne en Dirk Jan nooit, aldus de laatstgenoemde. "Daarnaast loopt mijn broertje Henk hier ook al jaren rond, die is ook niet meer weg te denken. Die zet bijvoorbeeld de auto's op de foto en wast ze, maar moet natuurlijk ook naar school." Sinds een aantal weken is allrounder Ronny Hoskam helaas vertrokken om voor zichzelf te beginnen en dat laat zich wel merken. "Ronny kon van alles; auto's verkopen, vervoeren van auto's, haalden klanten op, licht technische werkzaamheden, poetsen. Met het zwangerschapsverlof van

mijn zus erbij is het daardoor wel even een drukke tijd nu. En misschien dat ik nog wel een vervanger ga zoeken voor Ronny."

Waar Kroon Auto's de voorgaande jaren bekend stond als een Opel-specialist, heeft de oplettende inwoner een verandering gezien op het terrein. Waar eerst de Opels strak in het gelid stonden op het terrein, staan nu verschillende merken auto's keurig op een rijtje. Vanwaar die omslag? "Dat is eigenlijk bij toeval zo gelopen" zegt Dirk Jan. "Ik kocht een partij auto's in en daarbij zaten 2 Opel Ampera's, een beetje slinks bij toegevoegd. Maar dat waren gestekkerde auto's". Een stekkerauto is een hybride auto die tevens kan worden opgeladen uit het stroomnet. "Maar iedereen vond dat destijds nog moeilijke handel, niemand was happig op elektrische auto's 4 jaar geleden. Maar zodra ze op internet stonden, kreeg ik reacties uit alle windstreken. Georgië, Spanje, Portugal, Scandinavië, maar ik had nog nooit zo een auto geëxporteerd. Dus destijds de gok genomen en hebben we ons meer gespecialiseerd in plug-in hybride auto's. Daar zit veel export bij, want in veel landen wordt het nu gestimuleerd om elektrisch te gaan rijden. Daarbij vinden ze snel een gebruikte plug-in hybride auto in Nederland, omdat hier die stimulans vanuit de regering al is geweest. In België vind je bijvoorbeeld haast geen tweedehands plug-in hybride auto's."

Steeds meer kopers weten door de jaren heen de weg terug te vinden naar Kroon Auto's. En particuliere kopers worden zelfs opgehaald vanaf het vliegveld, zodoende kunnen ze met hun gekochte auto zelf naar huis rijden. "Maar

dat gaat niet altijd even goed, zegt Dirk Jan. Ik heb ook kopers gehad vanuit Portugal, die hier met de auto naar toe kwamen en zodoende met 2 auto's een toeristische route terug zouden rijden. Klaptten ze alleen in de buurt van Parijs op elkaar, waardoor beide wagens een halve meter korter waren." Wat ook wel bijdraagt is de locatie van het bedrijf.

"Wij zitten hier midden in Hèmert, dat ziet er toch wat betrouwbaarder uit als op een louche industrieterrein. En het is een verzorgd dorp, als je als koper vanuit Spanje hier het dorp in rijdt ziet alles er netjes en verzorgd uit. Dat spreekt kopers ook aan." Mocht u geïnteresseerd zijn wat Kroon Auto's te bieden heeft dan kunt u meer informatie vinden op de achterzijde van onze dorpskrant.

René van de Werken

Nieuwe prullenbakken

Afval scheiden op "De Wegwijzer"

Het scheiden van afval wordt op de Wegwijzer al vanaf de peutergroepen aangeleerd: een grijze kleur voor 'rest', geel voor 'plastic en blik', blauw voor 'papier' en groen voor 'gft'. Je hoeft ook echt niet te kunnen lezen om dit al te leren en toe te passen. Sinds enkele jaren staan er afvalbakken in elke groep waar deze vier soorten gescheiden worden. Maar waar veel mensen samen zijn gaat er ook weleens iets kapot. Zoals ook onze prullenbakken. Dus maar nieuwe kopen? Probleem was wel dat afvalscheidende prullenbakken voor 4 verschillende doelen, óntzétend duur bleken te zijn. Afgelopen zomer stuitten we op de

Terdegebeurs in Barneveld echter op de prullenbakken zoals we die nu hebben! Van leverancier Luxobin (www.luxobin.nl). Robuust van uiterlijk, sterk, praktisch en zelfs ook nog mooi!! Wij zijn er heel erg blij mee!

GK

Nieuwe inwoners (I)

Nieuwe inwoners (I)

Als iemand ons vorige zomer had gezegd dat we binnen een jaar in Nederhemert zouden wonen, zouden we die persoon voor gek hebben verklaard. Maar het kan soms raar lopen.....

Wij, Hans en Ria de Grouw, wonen vanaf 1 april jl in Nederhemert aan de Nieuwstraat 2a (waar Kees en Clazina woonden). Hiervoor hebben wij 26 jaar met veel plezier in een woonboerderij op een groot perceel in Hedel gewoond. Het vele werk aan de parkachtige tuin daar was de reden dat we op zoek zijn gegaan naar een andere woning. Na veel bezichtigingen kwamen we uiteindelijk dit mooie huis met een "papa vriendelijke tuin" tegen. Het bleek een goede beslissing, we kwamen terecht in een rustige omgeving met hartelijke burens en buurtgenoten.

Beiden komen we uit de Bommelerwaard. Hans is geboren en getogen in Hedel en Ria komt uit Hurwenen. Al vanaf het begin van ons samenzijn hebben we de afspraak dat we binnen Maas en Waal blijven wonen. Die afspraak hebben we slechts éénmaal geschonden. We zijn samen begonnen in Kerkdriel in een klein dijkhuisje. Van daaruit hebben we 5 jaar later een 'noodsprong' gemaakt en kwamen in Engelen (net óver de Maas) terecht. Na 14 jaar bereikten we het

doel wat we altijd al voor ogen hadden: een vrijstaand huis met een grote tuin én als mooie bijkomstigheid: weer binnen Maas en Waal. We kochten een woonboerderij in Hedel, waar we 26 fijne jaren mochten beleven. En nu hopen we hier nog een aantal mooie jaren van het prachtige Nederhemert te mogen genieten.

Hans heeft zijn werkzame jaren grotendeels doorgebracht bij het Brabants Elektriciteit bedrijf. Ooit begonnen bij de NV P.N.E.M. (Provinciale Noord-Brabantse Elektriciteits Maatschappij) als monteur in de 10.000 Volt montage. Daar deed hij onderhoud en reparatie in de Transformatorhuisjes en doorkruiste daarvoor heel Noord-Brabant. Later maakte Hans de overstap naar de onderstations, behaalde de nodige diploma's energietechniek ten behoeve van die functie op het gebied van sterkstroom. De werkzaamheden bestonden uit periodieke inspecties, veiligheidstoezicht op civiele en elektrotechnische werken en het schakelen van hoogspanningslijnen en vermogenstrafo's. Na ontkoppeling van de voormalige P.N.E.M. in Essent Leveringsbedrijf en Enexis Netwerkbedrijf koos Hans ervoor om als servicemonteur bij Enexis verder te gaan. In die functie werkte hij van huis uit zijn opdrachten af. Nu geniet hij van een welverdiend pensioen. Als ontspanning speelt Hans trombone of op één van zijn gitaren. Als het weer het toelaat, start hij graag zijn motor voor een rondje dijk. Ook de wielrenfiets is in de zomermaanden favoriet.

Ria werkt nog 4 dagen per week bij het Ressortsparket op het Paleis van Justitie in Den Bosch. Het Ressortsparket is het Openbaar Ministerie voor strafzaken in hoger beroep. Samen met drie collega's zorgt zij ervoor dat de straffen en maatregelen die het Gerechtshof oplegt ook daadwerkelijk ten uitvoer worden gelegd. Een vaak spannende baan met een grote verantwoordelijkheid. Je wilt per slot van rekening niet de persoon zijn die 'die TBS-er liet lopen'. De spaarzame vrije uren vult Ria met een haak- of breiwerkje, een

wandeling of een goed boek. Ook ligt er regelmatig een legpuzzel op tafel voor de broodnodige ontspanning.

Samen hebben wij één dochter, Joyce. Zij woont samen met haar vriend Jarino, drie Siamezen en twee konijnen in Hedel. De liefde voor de Siamese poezen heeft ze van ons overgekregen. Ook wij zijn ooit gevallen voor dit ranke poezen ras met een 'honds' karakter. We hebben dan ook twee Siamezen in en om huis die nogal wat aandacht van ons vragen. Naast deze kattenhobby delen we ook de liefde voor HaFaBra muziek met onze dochter. HaFaBra staat voor HArmonie, Fanfare en BRAss. Hans en Joyce zijn beiden lid van enkele orkesten en samen musiceren ze bij het Fanfare-orkest De Laatbloeiërs. Hans speelt daar op de trombone en Joyce bespeelt de bugel.

Gezamenlijk op de renfiets, hardlopen of in de (volks-)tuin werken, zomaar een greep uit de vader/dochter activiteiten. Reden waarom Joyce het in eerste instantie niet zo zag zitten dat wij "helemaal naar Nederhemert" gingen verhuizen. Het "helemaal naar .." is intussen al komen te vervallen en ze is verrassend vaak hier te vinden, gewoon omdat ze net als wij graag in Nederhemert rondkijkt. Nederhemert blijkt een vriendelijk dorp te zijn met nogal wat schilderachtige plekje's en een aantal winkels met een ruim assortiment. Bijna alles is wel verkrijgbaar in Nederhemert.

Ontdek je plekje, hoeft voor ons niet meer. Wij hebben ons plekje gevonden!

Nieuwe inwoners (II)

Hallo, ik zal mij even voorstellen.....

Mijn naam is Linda Zuiddam. Ik ben in mei dit jaar in Nederhemert komen wonen.

Ik ben geboren in Rotterdam, heb ook nog een aantal jaren in Gouda gewoond en nu dus in Nederhemert.

Ik heb een eigen bedrijf "Interieurherstel.nl" en ik herstel/repareer het interieur van auto's. Mijn regio is tussen 's Hertogenbosch en Utrecht.

Waarom Nederhemert, vragen veel mensen.....

Als klein meisje liep ik met mijn opa op gele klompjes over de dijk. (klompjes van Jantje de klompenboer). De lekkerste verse worst haalde opa bij Jan Oomen, de slager (zij waren bevriend in de 2e wereldoorlog). Deze worst is nog net zo lekker als dat ik me herinnerde.

Mijn opa en oma zijn in de oorlog opgevangen in Nederhemert op De Hophoven, bij Dirk en Jet Wolfers. Mijn opa's schip was gebombardeerd.

Mijn ouders waren schippers en elke zomer kwamen wij vakantie houden bij Jan van Dam - zandhandel.

Zodoende ken(de) ik Nederhemert.

Ik hoop nog lang in Nederhemert te blijven wonen.....

Groet,
Linda
Zuiddam

Nooit meer terug naar Syrië

Nooit meer terug naar Syrië

‘Ik had geen keuze, of het leger in en andere mensen doden, of vluchten naar een ander land. Voor het laatste heb ik twee jaar geleden gekozen’.

Dat vertelt Amjad Yahiya (27 jaar) die samen met zijn vrouw Reham Alhaj (23 jaar), nu in deze maand december, 5 maanden woont in een huisje aan de Hofstraat 17. Amjad vluchtte, zijn vrouw achterlatend in Syrië, naar Nederland. ‘Eerst lopen vanuit Syrië naar Turkije, in de nacht door de bergen heen lopen, echt gevaarlijk’, vertelt hij.

Laurianne van Dongen, die ook met haar gezin in de Hofstraat woont, treed als tolk op en dat is fijn. Hoe is het Syrisch echtpaar in Nederhemert terecht gekomen? Amjad vluchtte uit Syrië via Turkije, hij is met een rubberboot overgevoerd en aangekomen op Rhodos in Griekenland en kwam toen uiteindelijk in Athene terecht. ‘Met de boot overvaren was een hachelijk avontuur’, vertelt hij, ‘niet zonder gevaren, je kreeg maar een klein plekje in de boot waar 20 mensen inzaten, de meesten zonder zwemvest, die allemaal op de vlucht waren voor het leger, want niemand van de mannen was veilig in Syrië. Het leger van Turkije schoot op de bootjes met vluchtelingen, gelukkig zijn wij in onze boot niet geraakt’, vertelt Amjad.

Vanuit Griekenland kwam hij in België terecht en na een jaar kreeg hij asiel in Nederland, nadat hij in AZC’s in onder andere Ter Apel, Zutphen, Arnhem en Nijmegen had gezeten.

Nijmegen was zijn laatste AZC-verblijfplaats en daar in Nijmegen heeft hij veel hulp gehad van de Nederlandse Jolanda, die hem hielp met inburgeren en hem en zijn vrouw een paar dagen onderdak bood, toen Reham in Nederland aankwam.

De vlucht heeft hem 13.000 euro gekost, geld dat hij bijeengekregen heeft via zijn familie. Ook de auto van de familie werd verkocht en er werd geld geleend en zo kwam het bedrag bijeen om de oversteek naar het Westen te maken. Toen hij asiel kreeg in Nederland mocht zijn vrouw ook overkomen, maar zij werd voor vertrek naar Nederland wel aan de tand gevoeld door het leger. Ze had een geldig visum en mocht gelukkig vertrekken naar Nederland. Wat was dat een weerzien op Schiphol, vertellen ze samen, lachen en huilen van blijdschap, gelukkig weer samen.

Het COA besliste dat het echtpaar in de gemeente Zaltbommel geplaatst moest worden en toevallig werd dat Nederhemert, omdat daar een woning leegstond. Het echtpaar dacht: ‘waar zijn wij nu toch terecht gekomen?’ Vanuit een drukke stad zo geplaatst in een rijtjeswoning in een rustig dorp.

Natuurlijk wordt het echtpaar begeleid vanuit de gemeente Zaltbommel. Maar op een dag had Amjad telefoonproblemen en liep in de Hofstraat te kijken of iemand hem kon helpen. Meester Fijan kwam langs en bracht hem bij de familie van Dongen, die schuin tegenover het echtpaar woont, want die hebben wel verstand van internet en telefoon...

En zo is het gekomen dat de families elkaar leerden kennen. Amjad en Reham spreken goed Engels, dus kunnen ze goed communiceren met elkaar en ze proberen hen te helpen, daar waar nodig is. ‘t Kloske en de Coop zijn bij hen inmiddels al bekend maar ze gaan met elkaar ook naar andere plaatsen zoals Zaltbommel en zo leren ze de streek stukje bij beetje kennen. Ook is al een bezoek gebracht aan Nederhemert – Zuid, het eiland,

en ze keken hun ogen uit wat mooi en wat een rust!

Amjad studeerde rechten in zijn vaderland, werkte op een drukkerij en deed ook veel vrijwilligerswerk en daar heeft hij zijn vrouw Reham ontmoet, met wie hij later getrouwd is.

Ook zijn vrouw studeerde (economie), maar allebei hebben ze hun studie af moeten breken vanwege hun vlucht naar Nederland. De gemeente bood hun huisvesting aan, de kosten, ruim 3900 euro, werden voorgeschieden door de gemeente. Elke maand moeten ze een bedrag terugbetalen, net zo lang tot alles voldaan is. Ze hebben toestemming gekregen om samen in Utrecht, vier dagen in de week, Nederlands te gaan leren. Als ze dan een bepaald niveau hebben gehaald, mogen ze solliciteren naar werk. De studie Nederlands gaan ze doen via Duo en de reiskosten krijgen ze vergoed van de overheid.

Als ze de A- status binnen hebben, kunnen ze hun studie ook weer oppakken. Ze blijven in Nederland wonen is de bedoeling en Nederhemert vinden ze nu een fijn dorp met hartelijke mensen. Over enkele jaren, als ze mogen solliciteren en er zou een baan beschikbaar zijn in bijvoorbeeld Amsterdam, ja dan zouden ze wel verhuizen, maar de komende tijd zitten ze goed hier in ons dorp. Ook wil Amjad zijn rijbewijs halen, dat zou hij fijn vinden.

Al hun familie, ouders en broers/zus, wonen nog in Syrië en ze hebben regelmatig contact met elkaar. Al jaren had Amjad zijn blik naar het Westen gericht, hij wist al jaren dat hij op een bepaald moment zou vluchten om buiten het dodelijke leger te blijven. Het echtpaar volgt nu de oorlog via de TV en de media en vindt het verschrikkelijk wat daar allemaal gebeurt.

Gelukkig worden ze goed begeleid door de familie van Dongen en het is fijn dat zij op hun pad geplaatst zijn. Tijdens een gezellige avond bij elkaar op visite, kwam de familie er achter dat Reham graag gitaar speelt en de familie van der Steenhoven (die ook op visite was), zorgde voor een gitaar vertellen ze. Elke dag zit Reham te spelen en oefent via YouTube op

de gitaar. Tot onze inwoners willen Amjad en Reham zeggen dat ze het goed naar hun zin hebben en dat de mensen in Nederhemert erg aardig zijn tegen hen en dat vinden ze fijn. Als wij beter Nederlands gaan spreken kunnen wij ook beter communiceren naar de inwoners toe en dat zal wel prettig zijn.

Ik maak nog een foto van hen en neem hartelijk afscheid van twee gelukkig mensen, die het fijn vinden om in Nederhemert te wonen, die samen na een hachelijk avontuur, de rust gevonden hebben.

Dirk Brugmans

Een nieuwe burgemeester

Interview met burgemeester Pieter C. van Maaren

“Vrijwilligers zijn het cement van onze samenleving”

Twee redactieleden van onze dorpskrant hebben vorige maand een interview gehouden met de nieuwe burgemeester van de gemeente Zaltbommel, Pieter C. van Maaren. De burgemeester kwam met Margot Schreuders (kabinetszaken gemeente Zaltbommel) naar Nederhemert toe en werd bij redactielid Dirk Brugmans en zijn vrouw thuis hartelijk ontvangen. Ook redactielid Willemien Hobo was daarbij aanwezig en samen met Dirk heeft ze het interview gedaan. Na een kennismaking en een bakje koffie raakten wij aan de praat.

U komt uit Leerdam en Uw vrouw uit Gameren hoe heeft U elkaar leren kennen?

Ik ben geboren in Leerdam, maar opgegroeid in Heukelum, waar mijn ouders vandaan

komen en nog steeds wonen. Mijn vrouw komt uit Utrecht, haar moeder kwam uit Gameren (fam. De Jongh – steenfabrikant en wonende op De Ploegnagel), waar we nog familieleden hebben wonen.

Ik heb gestudeerd in Utrecht en we hebben elkaar via de kerk in Utrecht leren kennen.

Wat waren Uw werkzaamheden voor het burgemeesterschap?

In Utrecht heb ik de opleiding Bestuurlijke en Juridische Zaken gevolgd aan de Bestuursacademie. Vervolgens ben ik (deelgemeente-)secretaris geweest in een tweetal gemeenten. Opvolgend ben ik bestuurssecretaris geweest van het college van Gedeputeerde Staten van de provincie Utrecht en plaatsvervangend chef van het Kabinet van de Commissaris van de Koningin in de provincie Utrecht.

In 2012 ben ik burgemeester geworden van Urk en vervolgens nu van Zaltbommel.

Wat was Uw motivatie om te solliciteren op de vacature van burgemeester van Zaltbommel?

In de eerste plaats kon ik mij goed vinden in het opgestelde profiel. Een burgemeester die oog heeft voor mensen, instellingen en bedrijven. Aandacht voor alle 10 de kernen en 4 buurtschappen. Daarnaast heb ik veel ervaring op het gebied van openbare orde en veiligheid.

In Zaltbommel hebben we zeker risicogebieden in verband met de Waal, de Maas en de A2, daar liggen uitdagingen. Ook wilden we niet te ver uit de buurt van mijn ouders wonen, die nog steeds in Heukelum wonen. En we wilden graag een gemeente die centraal in het land ligt met een goed openbaar vervoer.

In de zomervakantie gaat u pas verhuizen naar Zaltbommel, waarom in de zomer van 2020?

Wij hebben 4 kinderen, waarvan er nog 2 thuis wonen. De oudste zoon woont in Zeist en werkt bij de gemeente Houten. Onze oudste dochter studeert en woont in Leiden. Twee kinderen wonen er thuis. De jongste zoon zit in het laatste jaar van de CIO in Heerenveen en de jongste dochter doet eindexamen HAVO in

Emmeloord. Beiden zullen na de zomervakantie een vervolgstudie gaan doen. Voor de kinderen is het dus wel makkelijk om in de buurt van een station te wonen.

U wordt burgemeester van Zaltbommel. De stad en de kernen. Hoe wilt U zichtbaar zijn voor allen?

Ik wil zichtbaar zijn in alle kernen, zowel stad als dorpen. Zo heb ik in de afgelopen weken al een aantal kernen bezocht. Daarnaast waren er ook specifieke momenten in de kernen, onder andere het schoolontbijt, een muziekvereniging, onthulling van borden in Brakel en de intochten van Sinterklaas. Ik zal dit ook blijven doen, want ik weet hoe lastig het is als je in de kern de afstand voelt tot de stad. Ik ben altijd voor elke kern beschikbaar. Dat geldt ook voor Nederhemert (Noord en Zuid!). Bel dus gerust!

Nu zijn in de meeste kernen binnen de gemeente Zaltbommel wijk- of dorpsraden, hoe staat U hier tegenover?

Nou, ik vind dat dit in de gemeente Zaltbommel goed is opgepakt, het wijk- en dorpsgericht werken is goed geregeld en ik sta hier positief tegenover.

Eind december krijgt U gelijk te maken met v uurwerkoverlast en vernielingen. Hoe wilt U dit aan gaan pakken?

Er komt binnenkort een bijeenkomst met kerkleiders om gezamenlijk te proberen dit in de hand te houden. Er moet misschien gekeken worden naar wat de jeugd mist en daarop inspelen. Het is echter ook voor een groot deel een stukje opvoeding, dus de verantwoording ligt ook bij de ouders. Vuurwerkvrije zones is geen oplossing. Voor de politie is het moeilijk om echt te handhaven, maar de ouders zouden kunnen beginnen met te kijken: 'wat doet mijn kind als hij/zij van huis is, waar haalt hij/zij het geld en vuurwerk vandaan, kan ik hem/haar stimuleren het geld beter te besteden?' Wij proberen als gemeente er dus van alles aan te doen. Wij maken ook een huis-aan-huis-krant over dit onderwerp, maar we kunnen het niet alleen, wij hebben echt de hulp van de ouders nodig en wij hopen dat wij die krijgen.

De vrijwillige brandweer is vanaf volgend jaar niet meer vrijwillig. Wat zijn daar de consequenties van?

Op basis van een uitspraak van het Europese Hof wordt de Nederlandse wetgeving aangepast. Dit betekent dat de brandweer vanaf volgend jaar een contract krijgt en in dienst komt, dus niet meer vrijwillig is. De vraag nu is ook hoe vrijwillig de brandweer is. Gezien de eisen die aan de brandweermensen gesteld worden zijn ze min of meer al 'beroeps'. De realiteit is ook, dat er in de toekomst steeds minder vrijwilligers beschikbaar zijn. In de nieuwe situatie is het van belang om te kijken waar de nieuwe uitdagingen zijn. We kunnen gaan kijken naar expertise en eventueel aanvullende opleidingen. Zo zijn er ongetwijfeld nog meer mogelijkheden. Denken in kansen en niet in problemen. Eén ding staat vast: De vrijwillige brandweer kreeg een onkostenvergoeding, maar stapt over op een dienstverband.

Hoe denkt u over het plaatsen van windmolens, nu er naar buiten komt dat er giftige gassen vrijkomen bij zo'n molen?

De energietransitie is gaande. Het is voor de overheid zoeken hoe je hier mee om moet gaan. De voor- en nadelen van bepaalde alternatieve energiebronnen zijn nog niet altijd volledig in beeld. We moeten voorkomen dat we nu zakendoen, waar we achteraf spijt van hebben. Een feit blijft, dat wij met z'n allen op

de een of andere manier de energietransitie vorm moeten gaan geven, want zoals het nu gaat kan het niet langer. Gasboringen leveren problemen op, zie Groningen, andere landen stappen over op gas, maar zijn er andere en betere vormen. De consequenties van schaliegas zijn wat mij betreft onvoldoende bekend. Schaliegas boren moeten we hier echt niet willen. Hoe het wel moet, dat proberen we handen en voeten te geven op een zo goed mogelijke manier.

Steeds meer immigranten zoeken huisvesting en werk binnen onze gemeente en het is moeilijk om hier een voor iedereen aanvaardbare oplossing te zoeken. Hoe gaat U dit aanpakken burgemeester?

Met onze economie gaat het goed. Dat betekent dat er ook arbeidskrachten nodig zijn. Onze (lokale) economie draait voor een belangrijk deel op arbeidsmigranten. Met betrekking tot huisvesting is er een aantal initiatieven, dus we zijn aan het proberen dit probleem handen en voeten te geven. Onze woningmarkt staat onder druk en gaat hierdoor de komende jaren veranderen.

U bent voor 6 jaar benoemd als burgemeester van Zaltbommel. Denkt U, dat U een herindeling met de gemeente Maasdriel mee gaat maken en hoe staat U hier tegenover?

Mijn visie is dat er de komende 6 jaar geen herindeling zal plaatsvinden. Mijn persoonlijke mening is dat mensen zich verbonden moeten blijven voelen met hun gemeente. Persoonlijk

zou mijn voorkeur dus zijn liever meer gemeenten dan minder gemeenten en taken naar de provincie. Dat is echter een gelopen race. Opschaling van gemeenten vindt nog steeds plaats. Groter wordt ook niet beter bestuurbaar. De afstand bestuur en bestuurd wordt in ons land ervaren en voelbaar. Mensen voelen zich niet begrepen en gehoord door de overheid. Schaalvergroting is geen oplossing van dit probleem. Ik maak me hierover zeker zorgen.

Dirk wil graag een foto maken van onze burgemeester bij de pont. Dit omdat de pont symbool staat voor verbinding, de verbinding van Nederhemert Noord en Zuid, maar ook de verbinding van stad en platteland.

Ondanks de regen vond onze burgemeester dit een goed idee, vandaar deze foto. Wij hopen, dat wij onze burgemeester in de toekomst regelmatig mogen zien in ons mooie dorp.

*Dirk Brugmans
Willemien Hobo*

Column Jan van Wijk

De families Van de Werken en Knoop

Deze keer vraag ik uw en jullie aandacht eerst voor de familie Van de Werken. Ook deze familie is in Hemert ruim vertegenwoordigd. Ook hun achternaam is een zgn. toponiem. Dat betekent zoiets als 'afgeleid van een bepaalde plaats'. Die plaats is in hun geval het dorpje 'De Werken' dat ligt ten zuiden van de Merwededijk tussen Werkendam en Sleeuwijk. De Werken was vroeger ook een riviertje waar later een dam in werd gelegd. Daar ontstond dus Werkendam. De Van de Werkens komen oorspronkelijk uit het gebied rond Werkendam. Hoe lang dat is geleden, is niet meer te achterhalen. De gemeente Zaltbommel telt meer dan 300 mensen die deze achternaam dragen. Over heel Nederland bekeken, wonen de meeste Van de Werkens in de gemeente Zaltbommel. Daarin hebben Hemert en Gameren het grootste aandeel.

Laten we maar eens beginnen met een aantal bekende leden van deze familie te noemen die hun sporen in het dorp hebben getrokken. Niet alleen in het dorp maar ook daarbuiten. En die velen van onze lezers zich nog wel kunnen herinneren.

We noemen allereerst Cees van de Werken die zijn loopbaan beëindigde als burgemeester van Hedel. Onlangs zijn in onze Dorpskrant boeiende aantekeningen van hem over de oorlogsjaren gepubliceerd.

Cees was nummer vijf van de tien kinderen die Ernst van de Werken en Antje Bragt kregen. Over Antje is een leuk verhaal te vertellen dat ik heb overgeleverd gekregen van mijn vader. In het jaar 1926 stond het water in de Maas heel hoog en waren ook verschillende laaggelegen huizen langs de Maasdijk onder water komen staan. Koningin Wilhelmina bezocht toen ook de getroffen in Hemert en ging met Antje in gesprek. Deze zei toen tegen de koningin: 'Ja, Hare Majesteit, bij mij zwemmen de vissen ook in huis'.

Een andere bekende telg uit deze familie is Govert (Otje) van de Werken. Hij was een welbespraakt man en actief in het verenigingsleven. Hij bedacht de naam van de konijnenfokvereniging 'Knagend Vooruit'. Daarnaast was hij druk in de gemeentepolitiek en zat namens de CHU (een voorloper van het CDA) in de gemeenteraad van Kerkwijk. Govert schijnt zijn bijnaam te hebben gekregen van zijn moeder Judith Bragt die de voornaam

van haar zoon wat aan de lange kant volgt, zo heb ik eens gehoord. Andere kinderen van haar kregen ook een bijnaam mee (...).

De oudst bekende Van de Werken is Gijsbert v.d. Werken, geboren in het jaar 1715. Hij was getrouwd met Dirsken Cortier. De achternaam 'Cortier' is een verbastering van de Franse naam 'Quartier'. Dus de Van de Werkens hebben nog een beetje Frans bloed in de aderen. Een zekere Cortier heeft de (woon)boer-derij op Maasdijk 90 gebouwd. Voor de ingewijden onder jullie: het huis van Anna v.d. Vliet. De lezers merken wel dat schrijver dezes zich bedient van aanduidingen uit de 20^e eeuw. Dat krijg je als je zo lang weg bent uit het dorp. Dan heb je niet goed door dat alles zo hard veranderd is, terwijl dat bij jezelf toch ook zo gaat. Een vreemde ervaring ...

De bovengenoemde Gijsbert v.d. Werken kreeg twee zoons. Zijn zoon Peter verhuisde naar Zuilichem en zoon Aart bleef Hemert trouw. Alle Hemertse Van de Werkens stammen af van hem en zijn vrouw Allegonda Hopmans, die afkomstig was uit Engelen. Je verbaast je er telkens over hoe ver die Hemertse jongens soms van huis gingen om een vrouw aan de haak te slaan. Om nog even terug te komen op de voornaam 'Gijsbert': die heeft binnen deze familie zeer oude papieren. En hij komt in onze tijd in Hemert nog steeds voor binnen deze familie.

Ook Wimke en Jas v.d. Werken die in de naaischool (Maasdijk 60 en 62) hebben

gewoond, behoren tot deze familie. Zij stammen af van een zekere Dirk v.d. Werken uit 1781, zoon van boven-genoemde Aart. En uiteraard hebben we ook Gerrit v.d. Werken uit het Sterrebos met zijn nazaten.

Ook binnen deze familie trouwde men 'met elkaar'. Zo trouwde Jan v.d. Werken (Jan van Otte) met Johanna v.d. Werken. Govert v.d. Werken zijn Jo heette ook Van de Werken. En Hen v.d. Werken (uit de Heuf) was getrouwd met Anna v.d. Werken.

De familie Knoop

Hoewel er niemand meer van de familie Knoop in Hemert woont, wil ik hen toch voor het voetlicht halen. En hoewel ze op het Eiland woonden, hebben deze mensen veel betekend voor de dorpsgemeenschap in zijn geheel.

De familie Knoop stamt uit Duitsland uit Wehrden. Welk Wehrden dat is, is niet duidelijk want er zijn meer plaatsen bij onze Oosterburen die zo heten.

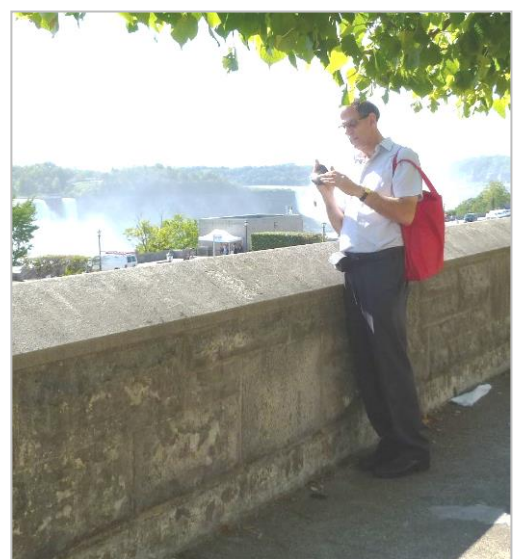
Johannes Joseph Knoop, geboren in 1740 te Wehrden, is de eerste die bekend is. Hij is overleden te Beuningen bij Nijmegen. Dus hij heeft de overstap vanuit Duitsland naar Nederland gemaakt. Zijn kleinzoon Willem Knoop werd geboren in 1815 te Dodewaard. En die had ook weer een kleinzoon die Willem heette die wij kennen als de broer van Henk Knoop, ons wel bekend.

De Willem van 1815 was getrouwd met Johanna Helena van Dodewaard. Deze dame had als achternaam de naam van de plaats waar zij was geboren. Maar haar voornaam werd ook gedragen door de onder ons bekende Johanna Helena Knoop, de oudste zus van Wim, Els en Henk Knoop. In het dorp stond zij bekend als 'juffrouw Knoop' bij haar intimi als 'juffrouw Leentje'. Zij was meer dan een halve eeuw organiste in de kerk, leidde de meisjesvereniging en de zondagsschool (zaterdagmiddags en zondagsmorgens!), runde een reizende bibliotheek en legde in het dorp visites af bij zieke mensen omdat er geen predikant was. Aan het stuur van haar fiets bungelden altijd wel drie of vier tassen met boeken en andere zaken.

De familie Knoop was breed ontwikkeld. Wim, getrouwd met Maaïke de Gaay, was werkzaam bij het onderwijs en een landelijke autoriteit op het gebied van de wiskunde. Hij dirigeerde verschillende zangkoren op het Eiland en in Wijk. Zijn zus Els was o.a. lerares Frans aan de mulo in Zutphen en later ook in Heusden aan de mulo waar haar broer Wim hoofd was. Tientallen jaren was zij voorzitter van het Groene Kruis. En zij schreef gedichten over de Eilanders.

En natuurlijk hebben wij Henk Knoop gekend. Evenals zijn twee zussen is hij ongetrouwd gebleven. Voor zijn pensioen was hij jarenlang werkzaam bij bloemisterij Van Bladel te Waalwijk. Na zijn pensioen werd hij opzichter voor Staatsbosbeheer op het Eiland. Henk was een bekende verschijning in de speeltuin waar hij bij de ingang de kinderen stempeltjes op hun hand gaf. Hij is ooit eens te zien geweest op de televisie in de serie 'Van gewest tot gewest'. Henk gaf weleens rondleidingen bij de kasteelruïne en hij waakte over de sneeuwkllokjes op het Eiland. En op zijn verjaardag kwamen veel politieagenten. Want Henk had veel contact met de sterke arm om de orde op het rustieke Eiland te handhaven.

Jan van Wijk

Getrouwd!

Getrouwd!

Getrouwd!

Bettine van Aalst & Gierben den Braber 9 oktober 2019

Marleen van Wijk & Robert Oomen
18 oktober 2019

Getrouwd!

Jenita Vervoorn & Gerben Treur 5 november 2019

Voor Jenita

Wat was't die dinsdag nat en guur
Op jullie huw'lijksdag.
Maar wat een gloed van liefdesvuur
In jullie harten lag!

Een rode Mustang reed al vroeg
De Boterbloemstraat in
Want Gerben Treur uit Woudenberg
Kwam aan bij zijn vriendin.

Vriendin? Dat was dan toch voor 't laatst
Zij namen sââm 't besluit:
Vandaag is Gerben Bruidegom
Jenita is zijn Bruid!

't Was vijf november. Juist wel vijf
en vijftig jaar gelêen,
Dat Opa Aai met Hanneke
Voor d'ambtenaar verscheen.

Jenita wordt door menigeen
Bemind en ook geacht.
Haar zorg en liefde in haar werk
Brengt licht in duist're nacht.

Ook lezers van de Dorpskrant zien
Haar naam wel eens vermeld.
Wanneer ze in een teer gedicht
iets van ons dorp vertelt.

De dag bracht veel gezelligheid
En als een groot gezin
Trok je op Kerk en Stadhuis aan
Wat was elk blij van zin.

En 's avonds was bij Boerengolf
Gezellig feestgedruis
Daarna werd eind'lijk koers gezet
Naar jullie eigen thuis.

Je woont nu aan Delwijns Eng
Maar Hèmert blijft in zicht!
Jij kent ons dorp van binnenuit
En raakt ons met je dicht.

Het dorp der jeugd raakt nooit uit 't hart!
Schrijf, mijm'rend aan de kant
Van 't water waar je dorp naar heet
Een dichtje voor deez' krant.

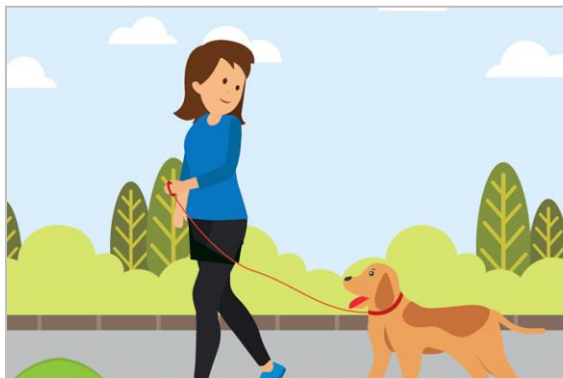
Wij wensen jou met Gerben toe
Een goede huw'lijkstijd.
Maar bovenal de zegen Gods
Voor tijd en eeuwigheid!

"Voor Jenita" is een gedicht, ingezonden door Quartiers, wat we passend vonden bij de trouwfoto

De vrouw met de hond

Onderweg met de hond

Als een lid lijdt, lijden alle leden mee. Dus als ik consuminder en minimalistisch eet, moet mijn hond ook meedoen. Maar wat zij tekortkomt vult ze in de Nieuwstraat aan. Neus in de lucht en dan neemt ze een sprint en duikt op een boterham met kaas en modder af en verorbert die lekker. Of ze likt uit een plastic bakje remouladesaus. Maar laat ik niet weer schrijven over afval.

Drie keer per week lopen mijn hond en ik door de Nieuwstraat en passeren dan De Twee Getijden. Als vanzelf denk ik dan aan eb en vloed, nederdalen en opkomen, aan doodtij en springtij. Is het leven ook niet zo? Een opkomen van het leven en weer een neder gaan? Maar ik denk dan ook aan jaargetijden. Dan lees ik het woord 'tijd' hierin. We staan allemaal aan het eind van een tijd, het einde van het jaar 2019. Wat gaat een jaar onherroepelijk snel voorbij. Niet meer terug te halen. Het leven heeft geen resetknop waar we op kunnen klikken! Het jaar 2019 is voorbij en kan niet opnieuw gedaan worden. Het jaar heeft ons de hashtag #doeslief gebracht. Er wordt op een ieder een beroep gedaan om in het openbare leven zoals verkeer, supermarkt en social media wat aardiger tegen elkaar te zijn. Omdat niemand beter wordt van onaardig gedrag. En dat aardig gedrag loont. Maar daarover hebben wij hier in ons dorp geen klagen. Er wordt gegroet, waar nodig is hulp geboden, iemand mag voorgaan op de rotonde of in de winkel als je minder boodschappen hebt. De #doeslief kan ons dorp voorbij? Wat mij betreft niet. Ik pleit ervoor om het heel dichtbij te halen. December staat ook wel

bekend als de cadeaumaand en menig hand(je) wordt gevuld met een zichtbaar cadeau. Maar geef iemand waar u mee in conflict ligt, ruzie hebt, iemand die u heel veel onrecht aandoet ook eens een cadeau. Het cadeau van vrede, van een uitgestoken hand, een warme welgemeende glimlach. Niets is er zo mooi als in dit korte leven de strijdbijl wordt neergelegd. En ik weet dat dit makkelijker gezegd is dan gedaan. Maar vrede met elkaar brengt zoveel meer dan wrok, haat en nijd. Er staat een nieuw jaar voor de deur, een nieuw begin, met wellicht een nieuw verhelderend gesprek. Dat wens ik u allen hartelijk toe.

Mocht u nu ook De Twee Getijden passeren of u gaat er hopelijk de komende winter schaatsen, wilt u dan denken aan #doeslief en #vrede?

Al filosoferend hierover loop ik verder met mijn viervoeter. Opeens passeren mij drie jongens op de fiets waarvan één er een leeg drankblikje in de berm gooit. Mn hond wil er direct op af springen. Boosheid welt in mij op en dat na deze overdenkingen van vrede. Deze boosheid druk ik weg en roep ze toe; "je verliest een blikje, zal ik het voor je oprapen?" Maar als antwoord krijg ik te horen dat hij leeg is. Dan roep ik: "O, dan neem ik het wel mee om thuis in de prullenbak te gooien". En dan zie ik een verandering op de gezichten van de jongens. Ze stoppen alle drie en een pakt het blikje op. We kijken elkaar aan en glimlachen. Een glimlach die mij zeer verblijdt!

De vrouw met de hond

Hemertse hobby's

Martin van Hemert: journalist en onderdeel van Feestduo Kaaigezellig

Zo, da's weer eens wat anders. Normaal gesproken interview ik immers zelf mensen, vaak actief op het gebied van sport. Nu ben ik door Jenny van de redactie van de dorpskrant gevraagd om juist iets over mezelf te schrijven. In het bijzonder de combinatie van journalist en feestartiest.

En u mag best weten, dat vind ik behoorlijk lastig. Laten we dan maar gewoon bij het begin beginnen. Deze maand is het namelijk alweer zeven jaar geleden dat de eerste dorpskrant op de mat viel. Met twee auto's trotseerden Jelle van der Toorn, Patrick Verwijs, Dirk Brugmans en ondergetekende de besneeuwde straten in Nederhemert, om ervoor te zorgen dat alle inwoners van de allereerste dorpskrant konden genieten. Het maken van de artikelen voor de dorpskrant was een behoorlijk project – in de beginperiode schreef ik vier lange interviews – maar daardoor tegelijkertijd ook ontzettend leerzaam.

Al die ervaring neem ik uiteraard weer mee in mijn studie aan de HBO-opleiding journalistiek, waar ik een aantal maanden eerder aan was begonnen. Omdat ik zo'n sensatiezucht heb? Omdat ik mezelf een begenadigd schrijver vind? Nee, eigenlijk niets van dat alles. Ik wil wel graag 'iets' met sport en taal doen, maar wat dat dan wordt? Geen idee. Uiteindelijk wordt het dus journalistiek en daar heb ik tot op de dag van vandaag geen seconde spijt van gehad. De tweedejaarsstage

bij Het Kontakt levert me een baan als freelancer op, die ik tot de dag van vandaag met heel veel plezier vervul. In het vierde en laatste jaar mag ik stagelopen op de sportredactie van NU.nl. Ook dat is een periode om nooit te vergeten. Ik bezoek onder andere de teampresentatie van de wielerploeg van Lotto-Jumbo, ontvang en interview op Schiphol de Nederlandse handbalvrouwen nadat zij zilver hebben behaald op het EK en mag naar AZ-Feyenoord (4-2) en Feyenoord-Roda JC (1-1), waar ik na afloop de profvoetballers Ron Vlaar, Michiel Kramer en Eljero Elia interview.

Het jaar 2019 staat voor mij in het teken van afstuderen. In die periode ga ik aan de slag met verhalen over voetbalclub The White Boys, het G-voetbal in Nederland en ongetwijfeld het meest verrassend in dit rijtje: een reflectieproduct over het Reformatorisch Dagblad. Om dit product tot een goed einde te

brengen, heb ik ook een aantal dorpsgenoten om hun hulp gevraagd en hen wil ik daar bij dezen nog hartelijk voor bedanken.

Als ik terugkijk zijn het toch voornamelijk de opdrachten en projecten buiten de opleiding die mijn enthousiasme voor

de journalistiek hebben aangewakkerd. Ik noemde eerder al mijn werkzaamheden voor de Dorpskrant, maar ook werd ik in die tijd regelmatig door Anton Kuijntjes van de sportglossy Den Boet ingeschakeld. Voor het bijbehorende radioprogramma - Den Boet Sport FM - verzorg ik de redactie en breid zo mijn contactenkring steeds verder uit. Ik maak bijvoorbeeld reportages van een zeilwedstrijd, rijd mee tijdens een Driver's Day op Circuitpark Zandvoort, doe verslag van de truckpulling-

wedstrijd in Nederhemert, maar sta net zo graag bij bijzondere voetbalwedstrijden langs de lijn om na afloop een aantal interviews af te nemen. Achteraf bezien is het bekerduel tussen Kozakken Boys en Ajax daarvan één van de meest bijzondere geweest. Niet zozeer vanwege de uitslag (1-6), maar wel omdat het de laatste keer is dat ik als Ajax-fan de jonge Abdelhak Nouri aan het werk zie. Het trieste verhaal is bekend; Nouri zou een half jaar later tijdens een oefenwedstrijd getroffen worden door een hartstilstand en daar ernstige en blijvende hersenschade aan overhouden.

Naarmate de opleiding vordert, begin ik steeds meer journalistieke opdrachten aan te nemen. Als freelancer voor Het Kontakt ben ik nu bijvoorbeeld alweer voor het vierde jaar de vaste voetbalverslaggever van de regio Bommelerwaard. Dat wil zeggen dat ik iedere zaterdag bel met de trainers van de zes zaterdagclubs uit de Bommelerwaard en dat ik ook nog eens iedere week een groot voetbalverhaal van circa zeshonderd woorden naar eigen inzicht mag invullen. Ontzettend leuk om te doen. Tegelijkertijd is het ook een behoorlijke uitdaging, omdat ik niet graag in herhaling wil vallen. Sinds kort ben ik ook regelmatig op de radio te horen. Ik presenteer namelijk één keer in de maand het sportprogramma Oké FM Sport. Daarin behandelen we vier uur lang het amateurvoetbal, maar ook zoveel mogelijk andere sporten die in de Bommelerwaard en de gemeente Altena worden beoefend. Tips en nieuwtjes zijn daarvoor altijd welkom!

Ik hoor het u nu denken; waar komt dan toch die combinatie met artiest vandaan? Nou, dat had ik vooraf ook niet zo gepland zoals het nu uitpakkt heeft, eerlijk gezegd. In 2015 word ik

door een aantal vrienden van me opgegeven voor een talentenjacht bij café/cafetaria Halosta in Aalst. Aan het einde van die avond blijkt dat Ardin van Veen de publieksprijs heeft gewonnen en ik de juryprijs. Hartstikke mooi natuurlijk. Na die uitreiking staan we nog ruim een uur samen te zingen en dat bevalt super. Wanneer we van het podium afstappen, krijgt Ardin het verzoek of wij met zijn tweeën op een bruiloft willen zingen. Uniek, aangezien Ardin en ik elkaar voorafgaand aan die avond nog nooit eerder hadden gesproken. Laat staan samen gezongen! Een dag of twee later belt Ardin me op om te vragen of we niet vaker samen moeten gaan optreden, "want het was echt Kaaigezellig". En daarmee is Feestduo Kaaigezellig definitief geboren. In het eerste jaar treden we alleen op in een aantal kroegjes in de buurt. Gewoon, voor de lol, met nummers van andere artiesten. Lekker simpel en kleinschalig.

Totdat het op een gegeven moment toch begint te kriebelen. Zouden we niet een keer

zelf een nummer gaan opnemen? Na lang brainstormen en vergaderen besluiten we de stoute schoenen aan te trekken en een producer te benaderen. Ons eerste eigen nummer wordt gepresenteerd bij Halosta en dat smaakt direct naar meer. Nu, bijna vier jaar later, hebben we vijf platen gemaakt en zijn er weer twee nieuwe nummers aanstaande. Van de nummers die we hebben uitgebracht heeft 'Nooit Genoeg – Don't take me home' de meeste 'views' op Youtube, inmiddels bijna 100.000. Datzelfde nummer werd ook in de binnenstad van Rotterdam gedraaid, toen Feyenoord de KNVB Beker had gewonnen. En hoewel ik fan ben van de rivaal, ben ik daar stiekem toch best wel trots op!

Waar we ook trots op zijn, is ons carnavalsnummer van vorig jaar, Taairipke. Daarmee kwamen we bij de 33 beste nummers voor de carnaval van dat jaar en daardoor mochten we zelfs een aantal nummers in de studio van Omroep Brabant zingen tijdens Fijnfisjenie. Een heel erg toffe ervaring, die wat ons betreft absoluut voor herhaling vatbaar is.

Sinds het begin bij 'The Voice of Halosta' tot nu, hebben we allerlei soorten optredens mogen meemaken. De ene keer sta je in een kroeg met 150 personen, de andere keer breek je samen met 1500 mensen de tent af op Klaai-Mex, weer een week later treed je op bij een carnavalsvereniging en op dezelfde avond sta je in een volle voetbalkantine te zingen. De variatie is enorm, niet één optreden is voor ons hetzelfde. Wel gaan we er iedere keer weer met dezelfde energie in, zodat we die energie ook van het publiek terugkrijgen en we weer met een voldaan gevoel naar huis kunnen gaan.

Nog even een primeurtje, voordat ik afsluit: Kaaigezellig gaat namelijk binnenkort

internationaal! Voor de allereerste keer mogen we buiten de landsgrenzen gaan optreden en wel in België. Op dezelfde avond hebben we twee optredens bij onze zuiderburen en daar hebben we nu al ontzettend veel zin in! Mocht u trouwens benieuwd zijn naar onze optredens, dan hoeft u deze maand niet ver te reizen: op vrijdag 27 december treden we namelijk in Nederhemert op tijdens het twintigjarig jubileum van eetcafé/cafetaria L&L. U bent van harte welkom!

Daarmee wil ik dit verhaal graag afsluiten. De combinatie tussen journalist en feestartiest is er weliswaar niet één die veel zal voorkomen, maar het zijn wel de twee 'beroepen' die ik het liefst beoefen. Natuurlijk is het op zaterdagavond weleens lastig - het combineren van de wedstrijdverslagen met de optredens die we diezelfde avond hebben is immers verre van ideaal - toch doe ik het met heel veel plezier. En dat is - volgens mij - het allerbelangrijkst."

Martin van Hemert

Swim to Fight

Swim to Fight

We hadden afgesproken om terug te komen voor een evaluatiegesprek met Johan van Loon na zijn deelname aan Swim to Fight Cancer in Den Bosch.

Johan wilde in eerste instantie graag deelnemen aan Alpe d'Huizes. Niet alleen vanwege het goede doel wat hem vanzelfsprekend

erg aansprak, maar ook omdat hij erg dankbaar is dat hij deelnemer kón zijn. Helaas was dit niet haalbaar omdat het te kort na alle behandelingen was en hij dat met deze conditie niet aan zou kunnen. In 2017 heeft een team vrienden en familieleden voor hem mee gedaan aan Swim to Fight. Hij heeft aan de waterkant toe gekeken met een zeer zorgelijke toekomst in het vooruitzicht. Dit jaar kondigde het evenement een nieuwe editie aan en daarom wilde Johan hier graag aan mee doen. Een eenvoudige opgave zou het niet worden, maar dat hij een poging kon wagen was al veel waard. Hij sloot zich aan bij team Bommelerwaard wat bijna uit dezelfde deelnemers bestond als in 2017.

Het was een prachtige dag met veel mensen langs de route om de deelnemers aan te moedigen. Dit gaf Johan enorm veel energie tijdens het zwemmen, energie die hij eigenlijk helemaal niet had maar mede daardoor lukte het om door te gaan. Onze dorpsgenoot Niels van den Berg (die in het JBZ op de oncologie afdeling werkt waar Johan 3,5 maand heeft gelegen) stond ook op de deelnemerslijst. Johan wilde hem sponsoren en zag dat in het team van Niels ook zijn eerste behandelend arts zat.

Deze arts kwam hij 100 meter voor de finish in het water tegen en het laatste stuk hebben ze samen gezwommen. Dit maakte veel indruk op zowel Johan als de arts. Deze arts moest Johan namelijk in 2017 de boodschap brengen wat de uitslagen waren van de onderzoeken en wat de ziekte inhield. Na de gezamenlijke finish hebben ze nog even gesproken over hoe bijzonder het was dat ze met elkaar deze mooie prestatie mochten leveren.

De dag verliep verder erg goed maar de dagen er na kwam de aanslag op zijn lichaam. Na bijna twee maanden waren de klachten als gevolg van de zwemtocht verdwenen. Maar bovenal kijkt Johan er met heel veel dankbaarheid en plezier op terug. Johan kon dankzij alle sponsoren € 5.773,00 bijdragen, echt een prachtig bedrag.

Behandeling en transplantatie

Zijn ziekteverloop kent in principe twee trajecten; de eerste begon in maart 2017 met een ingrijpende ziekte en de tweede vanaf mei 2018 met de stamceltransplantatie. Deze trajecten gingen gepaard met pieken en dalen, onzekerheid en dankbaarheid.

Na vele heftige chemo's waren er weinig behandelmogelijkheden meer over. Er was er nog één maar deze was niet specifiek voor Johan zijn ziekte. Er was nog niet veel bekend hierover (en de onderzoeken voor dit soort mogelijkheden zijn erg kostbaar) maar het was het proberen waard. Daarom moest hij vanaf oktober 2017 vier maanden lang naar Nijmegen, voor de zogenoemde 'brentuximab immunotherapie bij hodgkinlymfoom'. Dit was helaas in Den Bosch niet mogelijk. Deze behandeling bleek wonder boven wonder aan te slaan. Dankzij nieuwe ontwikkelingen konden de artsen deze poging wagen. Johan is

er als geen ander van doordrongen hoe noodzakelijk het onderzoek naar behandelingen als deze zijn en dat er geld nodig is blijft. Het is dweilen met de kraan open en er is gewoon te weinig om alles te kunnen financieren. Vandaar de noodzaak van een Swim to Fight Cancer, Alpe d'Huzes en Samenloop voor Hoop.

Stamceldonor

Vanaf zijn 16^e heeft hij tot op de dag dat hij ziek werd bloed gedoneerd, maar hij had nog nooit van stamceldonatie gehoord. Het is fijn dat dit steeds meer onder de aandacht wordt gebracht want het blijft hard nodig om met elkaar geld, bloed en stamcellen te doneren. Voor Johan zelf was er namelijk geen geschikte donor te vinden tussen de wereldwijde donoren. Na opnieuw een spannende periode en diverse onderzoeken werd uiteindelijk zijn tweelingzus Anja donor voor de stamceltransplantatie, omdat zij niet op alles maar wel op de belangrijkste punten matchte. Gelukkig sloeg dit goed aan want ook daar konden de artsen geen zekerheid over geven. Johan wil graag een ieder oproepen om de website van Matchis eens te bekijken en het liefst natuurlijk donor te worden. Iedere aanmelding als stamceldonor kost Matchis ook veel geld. Donor worden is erg zinvol maar sponsoren dus ook. Er zijn dus twee mogelijkheden om deze organisatie (die niet door een ziekenfonds of iets dergelijks wordt gefinancierd) te steunen.

Vervolgtraject

Johan vertelt dat hij nu bij het Radboud onder behandeling is bij een dokter, die patiënten begeleidt na behandelingen tegen kanker. De naweeën van chemo en bestralingen blijven namelijk vaak onderbelicht. Je bent blij dat je beter bent, maar je loopt toch tegen een groot aantal grenzen op. Zo heeft Johan nog erg weinig energie en bijvoorbeeld na een half uurtje fysio dagenlang spierpijn. Daarom is hij nu bij een ergotherapeut, een fysiotherapeut en een psycholoog onder behandeling. Zij helpen hem onder andere bij het leren leven en omgaan met de energie die lang weg blijft en het opbouwen van conditie.

Tot slot

Johan blijft zich inzetten, zo hoopt hij volgend jaar in ieder geval deel te nemen aan de Samenloop voor Hoop. En misschien volgend jaar maar anders zeker in de toekomst de Alpe d'Huzes te beklimmen. Op welke manier dat laat hij nog open, maar het is wel iets wat hij graag zou willen realiseren. Laten we hopen dat we hem met zijn allen kunnen gaan ondersteunen en sponsoren, als hij zich op welke manier dan ook, in gaat zetten voor dit goede doel. Het is helaas zo dat we allen in onze omgeving met deze ziekte geconfronteerd worden, dus laten we Johan en alle anderen die zich inzetten voor dit doel blijven steunen.

Johan van Loon en Renate Kievit

Van Zuid-Afrika naar Nederland

Emigratie van Zuid-Afrika naar Nederland.

Er werd ons gevraagd om een stukje te schrijven in de dorpskrant over onze emigratie. Tja, hoe zet je je gevoel/ervaringen op papier....als drie zussen. We kunnen er wel een heel boek over schrijven, bijgaand een greep uit onze belevenis.

Vader en moeder van Horssen met 4 zoons (Otto, Wouter, Frans en Mari) emigreerden in 1975 naar Zuid-Afrika om een nieuwe toekomst op te bouwen, daar werd het gezin nog uitgebreid met de geboorte van drie dochters (Willeke, Clazina en Hermina).

Onze vader teelde groente en fruit om naar de veiling te brengen of te verkopen op de markt.

Oktober 1990 was het rumoerig in huize van Horssen er was heel wat telefonisch contact met Nederland. Het ging niet zo goed in ons land zelf en we wisten dat onze moeder altijd

graag terug wilde naar Nederland, maar de beslissing lag bij onze vader.

Op een vroege ochtend in oktober vertelde onze vader dat we terug gingen emigreren naar Nederland, wat waren wij blij en onze moeder helemaal! De tickets werden geboekt en in de avond van 5 februari 1991 zouden we terugvliegen naar Nederland. We zijn een week lang rondgetrokken om van onze vrienden/kennissen afscheid te nemen en daarna begon het pakken en de overige huisraad uit delen aan onze medewerkers, want we konden niet alles meenemen. De tijd vloog om en het was zo 5 februari 1991.

6 februari 1991 landden we in de vroege morgen op Schiphol het was -10 graden, brr wat was dat koud en een heel groot verschil met waar we vandaan kwamen, +35 graden. Wij gingen in onze zomerkleding op weg naar ons nieuwe onderkomen. Wat ons het eerste opviel is dat er geen afval langs de weg lag en geen mensen langs de snelweg liepen, we keken onze ogen uit. Er lag een pak sneeuw, wat we nog nooit hadden gezien en alles mooi groen. We gingen eerst naar onze oom en tante in Waardenburg en daar stond voor Hermina een dikke jas, muts, wanten en een fiets klaar, dan denk je toch niet zo bijzonder een fiets....maar die had je niet in Zuid-Afrika de afstanden waren veel te groot om te fietsen. Ze heeft heel de dag gefietst tot s 'avonds laat in de sneeuw, als 10-jarige was ze de koning te rijk! De SRV-wagen stond voor de deur..... een winkel op wielen hoe kan dat nou weer, pap, melk en yoghurt in glazen flessen en nog veel meer lekkers voor ons als kinderen wat voor ons niet de normaalste zaak was. 's Avonds gingen we naar onze nieuwe onderkomen aan de Nieuwstraat 22 in Nederhemert (nu woont er Peter Keijnemans), waar twee woonunits voor ons klaar stonden. In de schuur was een kamer die gevuld was met kleding, schoenen en hoeden voor ons allemaal en een diepvries gevuld met allemaal lekkere dingen. De bedden waren opgeschud

met wel 5 dekens, ze dachten dat we het koud zouden krijgen, dat zou je wel denken met zo'n temperatuurverschil.

Het gewone leven moest weer op gang komen, we moesten weer naar school. Er was wel een taalbarrière maar de Zuid-Afrikaanse taal heeft veel overeenkomsten met de Nederlandse taal en we hadden ook al een klein beetje Nederlands leren praten. Willeke ging naar 2e klas van de MAVO in Aalst, Clazina moest eerst bij meester van Hoeven in groep 7 een citotoets afleggen en ging vervolgens naar groep 8 bij meester van Dam, Hermina ging naar groep 6 bij meester Vos.

Wat was school een verandering en een verschil van dag en nacht. We hoefden geen uniformen meer aan, elke dag met vrijetijdskleding naar school, tussen de middag naar huis om te eten. De regels in Zuid-Afrika waren strenger en daar waren ook strikte controles op. Discipline dat stond boven aan het reglement, respect voor de leraren, uniformen aan (de rokken mochten niet korter als kniehoogte), meisjes moesten de haren vast met een wit of groen elastiek/lint, jongens mochten ook geen lang haar hebben, geen lange of vieze nagels, en je mocht niet rennen op het schoolplein.

School was hier echt anders, zelfs rekenen deden ze hier anders en dan de Nederlandse grammatica: de **D** en de **T** wat is het nou een **d** of een **t** of **dt**, en **de**, **het** of **een** en van de **sch** hadden we nog nooit van gehoord en onze uitspraken waren ook heel anders. Wat was dit moeilijk. En nog steeds hebben we hier soms moeite mee. De regel in Zuid-Afrika was hoe je het zegt zo spel je het en dat is in Nederland heel anders. Bv school / skool

Op een gegeven moment was Clazina ziek en Hermina moest haar afmelden. Zij liep bij meester van Dam de klas in en zei: **Clazina het pompoentjes**. Heel de klas schoot in de lach, ze wisten namelijk niet wat dat betekende en meester van Dam ook niet. Ze heeft toen met hand gebaren uitgelegd dat ze de bof had.

In het dagelijks leven waren er ook veel veranderingen. Boodschappen doen in het dorp op de fiets dat was heel bijzonder, in

Zuid-Afrika konden we dat niet, alles moest met de auto. Dus gingen we altijd met ons moeder mee.

Willeke en Clazina gingen een keer op de fiets bij de A-markt (toen had Arie van der Vliet nog thuis een winkel) boodschappen doen voor onze moeder. Ze hadden tassen vol geladen en aan het stuur gehangen. Op de fiets gestapt gingen ze naar huis, ze wisten wel hoe ze hard konden fietsen maar niet goed hoe ze moesten remmen en ze moesten natuurlijk links af de Nieuwstraat in en Willeke reed zo tegen het hek van Dirk Oomen "den dikke" aan. Daar lag ze en alle boodschappen over de weg en toen heeft Lies Oomen van "den Dikke" haar geholpen.

Onze broers gingen bij de A-markt aardappels en hondenbrood halen. De aardappels leken op moeren, dat zijn pootaardappelen in het Zuid-Afrikaans, van die verrimpelde dingen. Ze zeiden tegen elkaar: moet wij die moeren eten en hondenbrood wisten ze ook niet wat dat was. Achter werd oud brood gehaald maar dat was het niet. Nog een keer rondgelopen in de winkel met winkelledewerkster Angelina en toen bleken het hondenbrokken te zijn. (Leuk weetje is dat Otto met Angelina getrouwd is dat hadden ze toen nooit kunnen bedenken)

Het was een hele overgang voor ons als kinderen maar wat hadden wij een pret, schaatsen leren tot blauwe knieën toe en fietsen tot we moe waren en in de zomer was het lang licht dus lekker lang buiten spelen, we konden er geen genoeg van krijgen.

Inmiddels zijn we alweer bijna 29 jaar in Nederland en allemaal gelukkig getrouwd, kinderen en kleinkind. In ons hart zij we nog steeds afrikaantjes, met mooie herinneringen van vroeger! We woonden tot voor kort allemaal in Nederhemert (één woont sinds kort in Wellseind, maar nog steeds dichtbij Hèmert)

Nog steeds zijn er uitdrukkingen die we veel gebruiken zoals:

moe nie warrie nie	maak je eigen niet druk	swaai	schommel
jij maak my seer	je doet me pijn	Baaie dankie	dankjewel
skinkbord	dienblad	deurklokkie	deurbel
asblik	vuilnisbak	winkeltrollie	winkelwagentje
braaivleis	barbeque	grondboontjebotter	pindakaas
tannie	tante	flikkerlig	knipperlicht
Pap wiel	lekke band	ek hou jou fyn dop	Ik hou je in de gaten
vuurhoutjie	lucifer	wegkruippertjie	verstoppertje

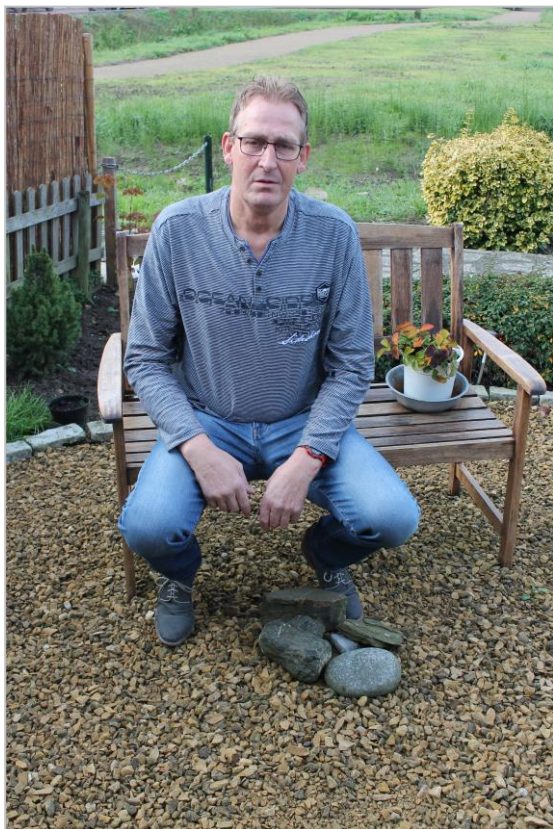
Groetjies die drie sussies

Verborgen gebreken

Piet van Aalst

Deze keer willen wij U over het bijzondere hart van Piet van Aalst vertellen.

In hun woning aan de Klaproosstraat, waar ik hartelijk ben ontvangen, vertellen Piet en Dina het bijzondere verhaal achter het hart van Piet. Piet en Dina zijn beiden geboren in Nederhemert. Ze hebben lange tijd met hun ouders gewoond aan de Molenstraat in Nederhemert.

Piet is opgegroeid zonder klachten. Hij heeft jarenlang in de kassenbouw gewerkt bij Hobo en was beresterk.

Op een gegeven moment is Piet verhuisd naar België, waar hij een paar jaar gewoond heeft. Toen hij wegens omstandigheden terugkwam naar Nederland is hij bijzonder goed opgevangen door zijn zus Dina en zo is het gekomen dat ze samen in de woning aan de Klaproosstraat wonen.

Toen hij er net woonde had hij last van, naar ze dachten, griepverschijnselen. Dit werd

geweten aan minder weerstand na alle toestanden die Piet had meegemaakt in België.

De huisarts stuurde hem echter toch maar door naar het ziekenhuis voor nader onderzoek en daar hoorden ze een ruis op zijn hart.

Besloten werd om hem snel direct op te nemen en verder onderzoek te doen.

De toestand van Piet werd echter slechter en slechter en de familie werd hier steeds ongeruster over.

In het ziekenhuis wisten ze het ook niet en ze stelden voor om hem met medicijnen naar huis te sturen om daar te herstellen.

Dina zag dit niet zitten omdat Piet te ziek was en niet zeker zou zijn of de medicijnen aan zouden slaan.

Uiteindelijk kreeg Piet, voordat het plan om hem naar huis te sturen door kon gaan, een cardiogene shock. Toen bleek dat Piet zijn hart nog maar een pompkracht had van 10%.

Dina heeft contact opgenomen met de huisarts die naar den Bosch kwam om hen bij te staan en te adviseren.

Dina drong erop aan dat Piet weg moest uit den Bosch omdat ze het gevoel had dat hij daar niet zou overleven.

Er werd overlegd en rondgebeeld waarna er bericht kwam dat er in het UMC Utrecht plaats was.

Daar is hij met spoed naar toe gebracht waar onmiddellijk onderzoek werd gedaan en ook actie werd ondernomen.

Binnen anderhalf uur werd beslist dat er een steunhart tegen/in zijn hart geplaatst zou gaan worden. (**Ventricular Assist Device (VAD)** is

de medische naam voor een steunhart).

Aan een steunhart zitten draden met een regelkastje en een set batterijen die de pompfunctie van het hart overnemen/ondersteunen.

Dat steunhart was op dat moment het kleinste en het eerste in Europa dat bij Piet is geplaatst. Een steunhart wordt geplaatst ter vervanging tot dat er een donorhart is.

Piet zijn linkerhartkamer was vergroot waardoor de pompfunctie weg viel. Dit is ontstaan door een combinatie van diverse ziekten. Al met al heeft Piet een aantal jaren met een steunhart gelopen.

In het eerste jaar is gekeken of hij er redelijk van opknapte en zijn ze ook gaan onderzoeken of hij in aanmerking zou kunnen komen voor een donorhart.

Door het steunhart was er bij Piet geen bloeddruk te meten en dit was bekend bij alle ambulancediensten volgens Dina.

Piet wilde zelf erg graag een donorhart want hij hoopte daardoor meer vrijheid te krijgen.

Zodoende kwam hij na vele onderzoeken op een lijst en als je hierop komt wil het nog niet zeggen dat je snel een ander hart kunt krijgen. Al met al kan dat nog jaren duren.

Piet had ook 2 punten die in zijn nadeel waren. Het eerste was zijn leeftijd en het tweede zijn lengte, al was voor ons niet duidelijk waarom dit een nadeel was.

Piet is er in die jaren wel op uitgetrokken voor zover dat mogelijk was. Hij droeg dan altijd een rugzak mee waar de batterijen inzaten. Zo ging hij vissen of naar het voetballen kijken.

Thuis zat hij met zijn steunhart aan een stroomkabel met adapter ertussen.

Mocht hij ziek worden of klachten krijgen dan moeten ze altijd snel contact opnemen met het UMC in Utrecht.

Zo liep hij een keertje koorts op en is hij onmiddellijk naar Utrecht gebracht, waar bleek, dat hij een virus in zijn bloed had.

Dina ging altijd met hem mee en leefde samen met Piet in de bubbel van spanning of hij gebeld zou worden dat de transplantatie plaats zou gaan vinden.

In deze periode mocht Piet niet verder dan 2 uur van Utrecht vandaan zijn en Dina dus ook niet.

In totaal is Piet 3x opgeroepen voor een transplantatie. De eerste keer lag hij op de operatietafel klaar maar toen bleek het hart toch niet goed te zijn.

De tweede keer mocht hij thuis afwachten tot de goedkeuring kwam maar dat ging ook niet door omdat het hart niet goed was. Pas de derde keer was het hart goed en werd hij geopereerd.

De operatie nam 14,5 uur in beslag. Het duurde langer omdat er opstartproblemen waren van de linkerhartkamer.

Piet en Dina hebben heel veel steun ondervonden van het hele team in Utrecht. Ze zijn goed voorgelicht en begeleid van het begin tot nu toe.

De professor heeft Piet wel gewaarschuwd dat als het niet goed zou gaan er geen 2^e hart of een pompje meer geplaatst kan worden.

Piet en Dina hebben hier goede gesprekken over gehad, waarna Piet toch voor het donorhart heeft gekozen.

Kort na de operatie heeft hij in het ziekenhuis nog een terugval gehad door de medicijnen.

Hij moest vrij veel medicijnen slikken tegen o.a. afstoting en door die hele mix van medicijnen kreeg hij een delirium. Voor het afstoten van zijn donorhart slikt hij levenslang medicijnen.

Tijdens de gehele opname periode van Piet ging Dina voor ze naar haar werk ging 's morgens heel vroeg naar het UMC, keek of het goed ging, vervolgens snel naar Gameren om te werken en in de avond ging ze nog een keer op bezoek.

Toen Piet eenmaal thuis was had hij totaal geen conditie meer. Hij moest die weer voorzichtig opbouwen. Eerst door met Dina samen een stukje te lopen op het wandelpad, tot een rondje om het blok en vervolgens kwam hier na verloop van tijd fysio-fitness en fietsen bij.

In het begin werden er de eerste week elke dag, de 2^e week om de dag en daarna 12 weken lang elke week biopten genomen. Dit gebeurde via zijn hals en waren bedoeld om te kijken of er afstotingsverschijnselen waren.

Ook heeft hij uiteindelijk een pacemaker gekregen om zijn hartritme op peil te houden.

Nu is het zo dat Piet elke 3 maanden en 1 keer per jaar op controle moet en alles weer gewoon mag doen. Wel moet hij uitkijken voor wondjes, infectie of koorts, dan moet er onmiddellijk contact opgenomen worden met het UMC.

Er kunnen altijd afstotingsverschijnselen optreden, dat is normaal, dus daar moet wel rekening mee gehouden worden.

Dina gaat altijd mee als Piet naar het ziekenhuis moet. Dit is gelukkig altijd

goed te regelen met haar werk.

Piet zelf werkt nu weer bij Firma Smits voor 9 uur in de week, verdeeld over 2 dagen. Hij is hen heel erg dankbaar dat hij daar weer na zijn transplantatie aan het werk kon.

Helaas is Piet geen uitzondering in het gezin van Aalst.

Zijn broer Kees ging naar de dokter en na enkele onderzoeken kwamen ze er echter achter dat ook hij een slechte pompfunctie heeft. Hij moet nu nadenken of hij in de toekomst in aanmerking wil komen voor een donorhart. Broer Frans heeft een hartinfarct gehad, maar dat was een ander situatie. De oudste uit het gezin heeft ook een vergroot hart en daar is ook pompkracht verloren gegaan. Dit alles heeft wel als resultaat dat nu bij de andere broers en zussen mits ze dit willen, wordt onderzocht of het familiair is.

Na dit bijzonder gezellige gesprek en het aanhoren van hun bijzondere verhaal kan ik niet anders doen dan deze 2 mensen bedanken voor hun uitleg en ze van harte het beste toewensen voor een gezonde toekomst.

Piet en Dina geven aan dat uit dit verhaal blijkt dat het belangrijk is dat er voldoende donoren zijn en dat er wordt geregistreerd in het donorregister.

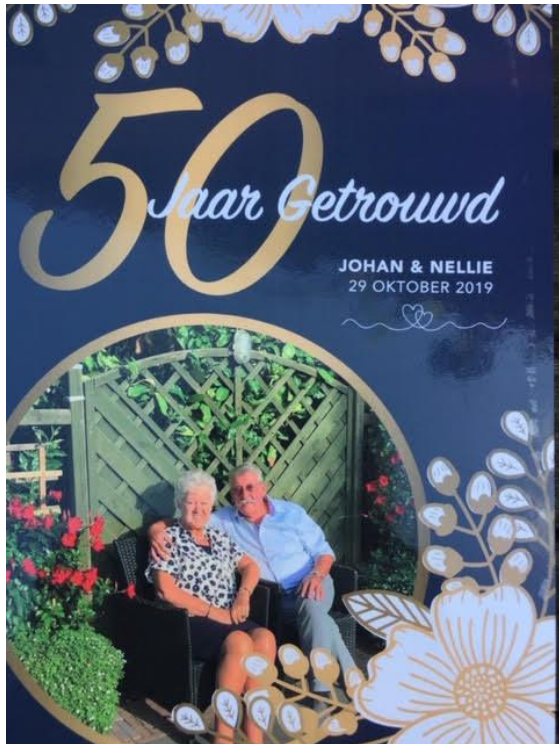
Willemien Hobo

55 jaar getrouwd!

50 jaar getrouwd! (I)

Johan en Nellie van den Oever 50 jaar getrouwd.

In de tuinkamer bij het echtpaar van den Oever staan 50 mooie rode rozen op een grote vaas, het symbool van 50 jaar trouw aan elkaar. En ook nog een wand met ongeveer 120 felicitatiekaarten, wat ze als ontzettend fijn ervaren, het is erg leuk als je telkens de brievenbus hoort. Want 50 jaar getrouwd dat waren Johan (73) en Nellie (70) van den Oever-Vos op dinsdag 29 oktober. Het echtpaar heeft 5 kinderen, 4 jongens en 1 meisje. En 14 kleinkinderen, ook is er een achterkleinkind op komst. Johan en Nellie zijn getrouwd in het toenmalige gemeentehuis van Kerkwijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, de Heer H. Schriever. Aantekenen (in ondertrouw gaan) werd een tijdje daarvoor gedaan bij H. Schriever aan huis, die toen in de Schoolstraat in Gameren woonde. Johan heeft daar nog een mooi verhaal over, want hij wist niet dat aantekenen ook geld kostte. Hij had geen portemonnee mee genomen en zei dat eerlijk. Gelijk porde Nellie onder de tafel door, want je neemt toch geld mee als je gaat

aantekenen! De volgende dag is Johan alsnog het bedrag gaan betalen. Na de huwelijksvoltrekking in het gemeentehuis werd hun huwelijk ingezegend in de Ned.Hervormde kerk op Nederhemert-Zuid door Ds. J. van Vliet. Ze kregen als trouwtekst mee: "Wentel uw weg op den Heere en vertrouw op Hem, Hij zal het maken", Psalm 37 vers 5.

Met een trouwstoet van 12 zwarte limousines achter elkaar (waar Leen van Wijk voor gezorgd had), werd het bruidspaar, de familie en aanhang van de ene locatie naar de andere gereden. Nellie laat er nog foto's van zien. Ze vertelde ook dat het regenachtig was die dag maar dat 's middags de zon gelukkig doorbrak. Johan en Nellie gingen wonen bij de winkel van hen aan de Molenstraat 15 te Nederhemert. De winkel was in 1966 gebouwd en enkele jaren later in 1969 het huis. Johan en Nellie trouwden in datzelfde jaar. Johan had samen met zijn broers winkels voor de woninginrichting in Gameren, Nederhemert, Hedel en Geldermalsen. Vijftig jaar lang heeft hij daarin gewerkt. Zijn werkzaamheden waren het verzorgen van de administratie, de verkoop, de verkoop-buitendienst en het opmeten van woningen etc. Toen de 3^e generatie in zicht kwam hebben ze de winkels gesplitst. Johan gaat op vrijdagavond en zaterdagmiddag nog steeds naar de zaak in Gameren om nog wat mee te helpen en wat administratie

te doen. Ook voor zijn oudste zoon die een marketing-bureau heeft is hij nogal eens op pad om reclame-materiaal bij klanten te bezorgen. Johan heeft ook 16 jaar

zitting gehad als notabel in de Kerkvoogdij van de Hervormde gemeente van Nederhemert.

Op de vraag naar hobby's antwoordt Nellie: "Johan lost graag puzzels op, geen blad op tafel waar een puzzel in staat is veilig, want hij lost ze allemaal op". Tuinieren doet hij ook graag, het zwembad verzorgen en onderhouden in de zomer etc. etc. Ze wonen op een mooie locatie met veel ruimte achter de

woning, dat goed benut wordt. Nellie werkte voordat ze met Johan trouwde altijd thuis. "Bij ons woonden grootouders in en die hadden verzorging nodig en mijn moeder kon dat niet alleen". Ook hielp ze haar vader op de boerderij. Toen Nellie trouwde kocht haar vader een melkmachine want hij was zijn hulp kwijt. Johan stond in die tijd regelmatig in de winkel in Nederhemert en zag nogal eens een aardig meisje langs komen. Op een dag kwam dat meisje in de winkel iets voor haar moeder halen. Johan vroeg aan haar of ze gordijnen kon naaien en Nel antwoordde met "ja". Zo is het allemaal begonnen!! Hun dochter Neline woont nu met haar gezin in het ouderlijk huis van Nellie aan de Molenstraat 20.

Nellie werkte na hun trouwen in de winkel, maar toen er kinderen geboren werden kreeg ze hulp. "Ik was pas 20 jaar, achteraf wel jong hè om te trouwen? Maar ik heb daar nooit spijt van gehad!" Ze handwerkt graag en lezen vindt ze ook fijn, maar ze gaat ook graag samen met haar man op pad, fijn rondtrekken met hun camper. Twee keer per jaar naar Italië, waar ze een vaste stek hebben op een camping bij het Lago Maggiore en de rest toeren ze rond door Europa. "Maar", zegt Nellie, "nooit langer dan drie weken, want de kleinkinderen kunnen wij niet zo lang missen". Op zondagmorgen na

de kerkdienst komen de meeste kinderen en kleinkinderen naar vader en moeder en opa en oma toe op de koffie, dat is een traditie die zij erg op prijs stellen.

Loco-burgemeester Adrie Bragt kwam het echtpaar namens de gemeente Zaltbommel feliciteren op de trouwdag en bood hun een kopie aan van de trouwakte van 1969 en een bonbonschaaltje met het gemeentewapen als inscriptie erin gegraveerd. Op vrijdagavond 1 november werd er een receptie gehouden in dorpshuis De Gaarde, erg gezellig en het eten en drinken was perfect. Johan en Nellie waren daar super tevreden over. Vele vrienden en kennissen, ook vakantie vrienden, kwamen het echtpaar feliciteren. Op hun trouwdag, 29 oktober, mochten Johan en Nellie niet voor 8 uur uit bed komen, want hun kinderen hadden een ontbijt geregeld. "Het was net als vroeger, samen met de kinderen aan tafel, hartstikke leuk!"

Dirk Brugmans

50 jaar getrouwd! (II)

Arie en Nel waren 50 jaar getrouwd.

Een avondje samen met mijn vrouw op de koffie bij Arie van Aalst (73) en Nel van Aalst-van Kapel (71) die wonen aan de Hofstraat 7. Want Arie en Nel waren woensdag 13 november 50 jaar getrouwd. Arie is een zoon van Govert en Pietje van Aalst, oudere mensen in ons dorp zullen ze zeker gekend hebben. Ze woonden op de Ka, nu Nijverheidsstraat, waar nu op die plaats Johan en Anna Oomen wonen. Nel is een dochter van Gerrit en Jennie van Kapel en woonde in Wijk en Aalburg. Een heugelijke dag en net zoals Arie zei een herinneringsdag wat een bord met een gouden rand had moeten zijn. Maar nu is het een bord met een zwarte rand geworden. Dat komt omdat het echtpaar 3 kinderen had, ja had, want Goof een zoon van het echtpaar is 3 jaar geleden op 44-jarige leeftijd overleden ten gevolge van die vreselijke ziekte kanker. 'Daarom hebben wij er helemaal niets van gehouden', zei Nel. De kinderen (2) en schoondochter en de kleinkinderen (6) kwamen die dag even langs, meer niet. 'Wij hadden geen zin om feest te vieren'. Arie vertelde dat hij en Nel getrouwd zijn op het gemeentehuis te Wijk en Aalburg. Anton de Kok was toen ambtenaar van de burgerlijke stand. Foto's zijn in het park in Zaltbommel gemaakt, het was een prachtige dag want er was wat sneeuw gevallen. Toon van Loon, van autobedrijf van Loon, heeft de trouwauto gereden, weet Arie te vertellen, en er was feest in het dorpshuis in Veen.

Arie ging vanaf de school bij de Coöperatie 'de Onderneming' werken als bijrijder.

De Coöperatie werd later de Betuco. Korte tijd heeft hij gewerkt bij Schouten Giessen en bij van Rijsbergen in Kerkwijk. Daarna 5 jaar bij Hobo bouwbedrijf en daarna weer 5 jaar op de vrachtwagen als chauffeur bij van Dulst aan de Maasdijk, in de mengvoeders. Toen nog 10 jaar op de vrachtwagen gereden bij Opzeeland in Hedel en 18 jaar chauffeur bij De Witte Molen in Meeuwen. Arie is altijd chauffeur geweest,

45 jaar lang. Arie werd 61 jaar, kreeg pensioen en ging de VUT in en is nu al 12 jaar thuis.

Ruim 16 jaar lang was Arie lid van het Kerkkoor in Well. Daar heeft hij met veel plezier gezongen, psalmen en geestelijke liederen. Arie is ook al 13 jaar lang lid van 't Hemerts Visserskoor en zingt daar met volle borst de hoogste toon! Als hobby tuiniert hij graag, gaat graag met Nel fietsen en gaat ook met de fietsclub TOP uit ons dorp mee in de zomer. Arie is al 61 jaar lid van de voetbalvereniging WSV uit Well, was er 45 jaar lang actief, meestal als keeper en heeft vele jaren gespeeld in het 1^e elftal van WSV Well. 'Ja',

vertelt Arie, 'als je 12 jaar was geworden, mocht je komen voetballen, eerder niet. Nu zie je al kinderen van 4 jaar bij een voetbalclub spelen. Vroeger mocht dat niet. Elk jaar gaan Arie en Nel naar Burg-Haamstede op vakantie. Dit jaar zijn ze door omstandigheden niet geweest. Nel werkte van school af in een handschoenenfabriekje in Heusden en in Wijk en Aalburg in een hal regenpakken stikken en ook in de fabriek bij Windsor schoenen in Heusden gewerkt. Verder bij Cees Keijnemans in de eierschuur 9 jaar lang en bij van Ballegooyen in Wijk en Aalburg ook werkzaam geweest in de eieren. Bij Jan Groeneveld in Delwijnen in de bloemen

werken deed Nel ook graag. Haar laatste werkadres was bij Peter van Wijgerden in Bruchem, weer in de bloemen. Tot vorig jaar heeft Nel daar nog gewerkt. Hobby's heeft ze ook hoor. Vele jaren was ze actief bij de drumband in Wijk en Aalburg en Nederhemert. Ook maakt ze graag 3D-kaarten en schilderijen en heeft die thuis in de kamer aan de wand hangen. Verder handwerkt ze graag en kleding naaien kan Nel ook.

Als de kinderen komen met naaiwerk staat Nel altijd klaar. Ook oppassen doet ze graag, hoewel dit jaar wat minder door omstandigheden. Loco-burgemeester Adrie Bragt kwam op de gedenkwaardige dag 13 november langs en bood namens de gemeente Zaltbommel het echtpaar een kopie

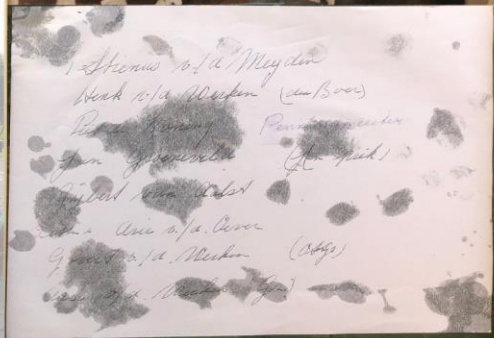
van de trouwakte van 1969 aan en ze kregen ook een mooi bonbonschaaltje met inscriptie van het gemeentewapen van Zaltbommel.

Arie vertelde dat verschillende dagbladen hadden gebeld voor een foto in hun weekblad: "Maar dat hoeft voor ons niet hoor, in onze mooie dorpskrant willen wij wel staan, dat is een uitzondering. Het is een prachtige krant die wij en onze familie met veel plezier lezen".

Arie en Nel hebben veel meegemaakt in die 50 jaar dat ze getrouwd zijn maar kijken toch dankbaar achterom en ze hopen dat ze nog wat jaren krijgen om in gezondheid te leven want ook Arie en Nel weten dat het zo anders kan zijn.

Dirk Brugmans

IJclub 90 jaar: fotoverslag

IJclub "Eensgezindheid" bestaat dit jaar 90 jaar én heeft sinds begin van dit jaar de beschikking over een nieuwe ijsbaan. Dit hebben wij gevierd op zaterdag 21 september jl. met een receptie op het evenemententerrein "De Twee Getijden". We hadden het wat het weer betref niet beter kunnen treffen en ook mede daardoor was het een zeer geslaagde middag, zoals uit de foto's wel blijkt.

Inwoners voor een duurzamer dorp

Energiekring Nederhemert: inwoners voor een duurzamer dorp

Betrokken bewoners en ondernemers van Nederhemert werken al een tijd aan plannen voor een duurzame toekomst van het dorp. Uitgedaagd door de gemeente hebben bewoners zich verenigd in een 'Energiekring' voor Nederhemert.

Nodige veranderingen

In de eerste bijeenkomst werd vooral geluisterd en van gedachte gewisseld. Liander, verantwoordelijk voor het transport van stroom en gas, gaf uitleg over het huidige net en de uitdagingen van de toekomst. Meer duurzame energie -afkomstig van de zon en de wind-, meer elektrische auto's en warmtepompen zorgen ervoor dat er boven én onder de grond nogal wat verandert.

Duurzame toekomst van Nederhemert

De tweede bijeenkomst had een ander karakter. Voortbordurend op de eerste bijeenkomst werd gefilosofeerd over een verre Nederhemertse toekomst en de route die gevolgd moet worden om deze te bereiken.

Energie besparen

Een aantal bewoners van Nederhemert pakt daarvoor de handschoen op door een concreet begin te maken met een ambitieus energiebesparingsproject. Zij willen daarvoor een aantal proefwoningen, waarvan het woningmodel vaak voorkomt, inzetten in het dorp. De woning moet van top tot teen (kruipruimte tot schoorsteen) worden doorgelicht en doorgemeten. Voor de woning wordt een maatadvies opgesteld. Vervolgens willen ze de bewoners van andere, vergelijkbare woningen met dit advies benaderen. Samenwerking maakt verregaande besparingsmaatregelen mogelijk. De ambitie van de dorpsbewoners is met elkaar, voor elkaar en met lokale kennis en ondernemerschap een forse stap te zetten in het duurzaam maken van het bestaande woningenbestand.

Voorbeeld voor anderen

De ambitie van Nederhemert gaat verder! Op de avonden is uit de discussies gebleken dat er meer moet gebeuren dan bestaande woningen te isoleren. Nieuwe woningen moeten zo ontzettend duurzaam worden, dat ze een voorbeeld vormen voor de rest van de gemeente en ver daarbuiten! De huidige ambities van nieuwbouwprojecten gaan lang niet ver genoeg. De bewoners hebben de gemeente uitgedaagd experimenteerruimte te organiseren waar de dorpsbewoners zelf in coöperatief particulier opdrachtgeverschap een aantal woningen kan bouwen die energie leveren. De grondstoffen en het gebruik van de woningen moeten een te verwaarlozen impact hebben op het milieu en de leefomgeving. De gemeente is positief verrast door dit tegenvoorstel, en gaat de mogelijkheden om hier aan te kunnen voldoen onderzoeken.

Vragen?

Meer informatie over de Energiekring Nederhemert bij Walter Esch, dorpsraad Nederhemert of bij de gemeente Zaltbommel: J. Jansen, tel: 14-0418

De dorpsschool op het eiland

De dorpsschool op het Eiland.

In zijn boekje 'Dorpsschetsen' (1944/46) beschrijft Wim Knoop (1894-1988) de school in Nederhemert-Zuid. Hij volgde zijn vader op toen die in 1917 op 62-jarige leeftijd overleed. Hij was de enige leerkracht voor de school, het leerlingenaantal varieerde van 25 tot 14 leerlingen. In zijn jeugd had hij al in het schoolhuis gewoond, dat tegenover de kerk stond, op de plaats waar in 1964 de vier huizen aan de Kerklaan zijn gebouwd.

Hij schrijft:

'Zowel voor als na de Hervorming stond het onderwijs sterk onder invloed van de kerk.

Dat de kleine dorpsschool in betrekking tot de kerk stond, blijkt wel hieruit dat een gedeelte van het kerkgebouw, later aangeduid als 'de oude school' bestemd was voor leslokaal. Waarschijnlijk was dit de enige relatie, daar de onderwijzer door de gemeenteraad benoemd werd en het toezicht uitsluitend berustte bij de plaatselijke autoriteiten, de arrondissements- en de gemeenteopziener.

Vele jaren achtereen werd voor de jeugd de met stevige ijzers beslagen zware deur geopend om hier het eerste onderwijs te ontvangen en opgeleid te worden tot alle Christelijke en maatschappelijke deugden. Daar het lokaal echter in geen enkel opzicht aan de wettelijke eisen voldeed, werd besloten tot de bouw van een nieuwe school, waarvoor het terrein achter de onderwijzerswoning werd opgehoogd. Hier verrees een keurig gebouw met een fris leslokaal. Door twee flinke ramen naar het oosten viel het heldere licht met volle stralen naar binnen. Aangenaam werd het oog getroffen door de netjes geschilderde banken die in drie rijen opgesteld waren. Sierlijke tekeningen aan de wand waren het bewijs wat de kinderen onder goede leiding konden presteren. De portretten der koninklijke familie getuigden van de innige band tussen de jeugd en het Vorstenhuis.

Recht tegenover de banken stonden de borden, hierboven hingen de kaarten van de provincie, het vaderland en de werelddelen. Voorts was er een klok, die bij de opening der school door de Ambachtsvrouw was

aangeboden. De klok had de bijzondere belangstelling van de kinderen in de knikker- of hoepeltijd, of wanneer de sneeuwvlokken dwarrelend neervielen en de speelplaats met een donzen kleed bedekten. Wat schenen dan de wijzers langzaam rond te gaan, hoe lang duurde het, eer het speekwartier was aangebroken of het einde van de schooltijd naderde. Was eindelijk dat ogenblik gekomen, dan stormde de jeugd naar buiten om onbezorgd met volle teugen te genieten van het spel. De onderwijzer die de kinderziel begreep, verheugde zich in deze oprechte blijdschap. Hij gunde de kinderen gaarne dat ongestoord genot. Straks zou de ernst des levens de lust tot spelen doven, dan zouden de zorgen voor het onderhoud van een gezin hen ten volle opeisen.

Nergens kan men het karakter der kinderen beter leren kennen dan op de speelplaats. Het gedrag was reeds een onvolledige schets van wat men in de toekomst van haar verwachten kon. Uit de jongen die niets liever deed dan knikkers verruilen voor een tol, een appel of een griffel, zou ongetwijfeld een koopman groeien, die er altijd op uit zou zijn de kans waar te nemen. De knaap die angstvallig zijn speelgoed bewaarde en bang was er iets van de verliezen, zou later op de kleintjes passen en zijn bezit bijeenhouden.

Was de speeltijd voorbij, dan werd het onderwijs hervat, orde en rust keerden in de school terug. Op het onderwijs en de resultaten hiervan was de persoonlijkheid van de onderwijzer van grote invloed. Zeven jaren waren de leerlingen aan zijn zorg toevertrouwd, al die tijd was hij hun voorbeeld van netheid, plichtsbetrachting en ijver. Hij was opvoeder in de ware zin van het woord. Nooit was het hem te veel een lastig vraagstuk nogmaals uit te leggen of een moeilijke les opnieuw te behandelen. In de namiddagschooltijd in de late herfst begon de duisternis vroeg te vallen, zodat van lezen of schrijven weinig kon komen. Hij kon dan zo boeiend vertellen dat zowel de groten als de kleinen in gespannen aandacht naar zijn verhaal luisterden.

Zijn leerlingen maakten bij plaatsing op andere scholen een goed figuur. Talrijke nuttige leden der maatschappij zijn onder zijn toezicht gevormd. Op ondubbelzinnige wijze werd dan ook van de waardering en hoogachting blijk gegeven bij zijn zilveren jubileum en niet minder toen na een kort ziekbed zijn stoffelijk overschot ter ruste werd gelegd op het stille kerkhof. Hier werd door de burgemeester getuigd dat het dorpsschooltje een juweeltje was in de Bommelerwaard.' *Wim Knoop schrijft hier over zijn vader, die op 10 september 1917 overleed.*

'Enkele dagen in het jaar hadden voor de jeugd een bijzondere betekenis. Een dezer was de dag waarop de onderwijzer zijn verjaardag vierde. Voor negen uur vertoonden zich bijna geen kinderen op de speelplaats, zij hadden het veel te druk met in stilte zijn stoel te versieren. Bij het horen van de heldere slagen van de torenklok kwamen de oudste leerlingen aandragen met de stoel, keurig met bloemen en groen versierd, waarop de onderwijzer moest plaatsnemen. Hartelijk werd hij toegezongen en met talrijke cadeautjes verrast. Een kop en schotel, een pijp, een kistje sigaren, kleine geschenken, die blijk gaven van de genegenheid en waardering van ouders en kinderen. Vanzelfsprekend werd de normale gang van zaken die dag onderbroken. Herhaaldelijk klonk het 'Lang zal hij leven!' Die dag werd er meer vrijheid veroorloofd. 's Middags bereikte het feest zijn hoogtepunt, dan werden de leerlingen rijkelijk getrakteerd op chocolade en krentenbollen.

Later werd het feest op een andere wijze gevierd en wel door de ganse dag uit rijden te gaan. Mede door giften van enkele ingezetenen kon de onderwijzer een rijtuig met aanhanger huren, bespannen met vurige paarden. De wagen werd met dennentakken en vlaggen versierd en juichend namen de kinderen plaats. Nadat de proviand was ingeladen, flessen limonade en dik besmeerde broodjes, klapte de koetsier met de zweep. Jubelend werd eerst door het dorp gereden, nagestaard door de ouders. De koetsier wist het gezelschap goed te vermaken, zodat het een wedstrijd was wie er naast hem op de bok mocht zitten. Zo reden ze over dijken en langs dorpen naar de hoofdstad van de naburige provincie, waar velen nog nooit geweest

waren. Tenslotte eindigde de dag bij een speeltuin, waar naar hartenlust gewipt en geschommeld werd. Zo keerde men bij het vallen der duisternis voldaan huiswaarts met veel prettige herinneringen aan een onvergetelijke dag.

Maar ondanks de inspanningen van vader en zoon Knoop is de school in 1934 toch opgeheven. Andries en Wouterus de Waal vertelden ons in 1993 in hun huis in Heesbeen: 'Toen ik (Wouter) in mei 1922 op school kwam waren er 33 kinderen, toen ik in mei 1928 van school afging, waren er nog maar 13 kinderen. Daarna is het nog even opgeleefd, want toen de school in Noord een school met de Bijbel werd, kwamen er nog kinderen van drie families Smits naar 't Eiland. Meester Knoop was een hele lieve man. Wij kregen nooit een rapport, maar als de inspecteurs kwamen stond zijn school bovenaan'

Ondanks een dringende brief van de ouders en de steun van de gemeenteraad van Nederhemert en de baron van Wassenauer werd de school met een koninklijk besluit per 1 augustus 1934 definitief gesloten. Alle argumenten van de moeilijke bereikbaarheid van andere scholen en het hoge water dat het Eiland in een isolement bracht, werden van tafel geveegd.

Daarna vertrok Willem Knoop naar de Uloschool in Heusden en ging op het terrein van de scheepswerf wonen. Het schoolhuis en het klaslokaal werden bewoond door verschillende families, o.a. Lien van de Werken, die uit het Regthuis kwam.

Trees Blom

De stille kracht van 't eiland

De stille kracht van 't Eiland

Walter en Clarie Esch wonen al heel lang op 't Eiland. Aan het eind van de zomer vierden zij hun gezamenlijke verjaardag. Samen bereikten ze 140 levensjaren (beide geboren in 1949). Er werd groot feest gevierd in een feesttent in hun eigen tuin met familie en vrienden. Het Hèmerts Visserskoor trad op, kinderen vermaakten zich op een heuse kabelbaan en sterke mannen sloegen de Kop van Jut tot gort. Toch is dat alles niet de reden om het echtpaar in het zonnetje te zetten. Wat dan wel? Met name Walter is maatschappelijk zeer actief voor zowel Noord als Zuid en na lang aandringen is de Dorpskrant welkom om het levensverhaal op te tekenen.

Vaderloos geboren

De naam Esch met -sch- doet vermoeden dat we te maken hebben met Duitse roots en dat blijkt te kloppen. Walter: "Mijn overgrootvader was verliefd op een gouvernante maar toen bleek dat ze zwanger was, haakte deze Duitse edelman af. Mijn opa werd 'vaderloos' geboren en dat was dik honderd jaar geleden op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Hij kreeg de achternaam van de gouvernante: Esch. Het manneke (mijn opa dus) groeide op in een wereld die maakbaar leek. Als 6-jarige verkocht hij kranten aan welgestelde mensen op het terras en stelde zich als doel om ooit zelf op dat terras te zitten. Hij werd journalist in Parijs, sprak meerdere talen, werd uitgezonden naar Brazilië en begon rond 1900 handel te drijven met de inlanders. Na de Eerste Wereldoorlog streek opa neer in Nederland, liet zich naturaliseren (lees: hij

werd Nederlander) en werkte zich op tot directeur van een stuwadoorsbedrijf in de Rotterdamse haven. Mijn vader werd in dat gezin geboren, waar werken normaal was maar keihard werken een must werd. Als het even kon: twintig uur per dag. In die zin ben ik erfelijk belast want ook ik heb altijd veel uren gemaakt, overigens met plezier en enthousiasme." Clarie valt in: "Zelfs onze kinderen Joris (1977), Peter (1980) en Klaartje (1982) hebben dat harde werken in hun bloed."

Nieuw-Zeeland

Walter vertrok op tweejarige leeftijd met zijn ouders en grote broer naar Nieuw-Zeeland. "Mijn vader was geen man van het overleg, die besloot gewoon dat we gingen emigreren. In dat nieuwe land kon je meters maken op de maatschappelijke ladder, als je tenminste de handen uit de mouwen wilde steken. In een piepklein huisje met een poepdoos in de tuin begon het avontuur Down Under. Pa werd grondwerker, garagehouder, reparateur van landbouwmachines, taxichauffeur, enz. Moeder runde bij de garage een winkeltje en een kindercreche. Plots verhuisden we naar Auckland, een verstedelijkt gebied op het Noordereiland met nu ruim anderhalf miljoen inwoners. Ik kan me nog herinneren dat ik als jochie dolblij was met een echte wc; de eerste dag heb ik constant doorgetrokken en verbaasd gekeken naar het wegstromen van het water."

Eista

Het onderwijs stond in het nieuwe land nog in de kinderschoenen. "Mijn ouders besloten terug te gaan naar Nederland waar oudste broer kon gaan studeren. Ons gezin was inmiddels uitgebreid met nog een broertje en in afwachting van onze terugreis had Pa ons huis verkocht. Tijdelijk woonden we in een groot huis waar we verwend werden door een kinderloos echtpaar. Prachtige weken, onvergetelijk. Jaren later zijn Clarie en ik nog eens terug geweest en hebben toen al mijn dierbare plekjes in Kiwiland herontdekt. Ondanks de smalle beurs van mijn ouders

reisden we met een luxe cruiseschip naar Nederland, waar we in Katwijk tijdelijk een huis aan de boulevard huurden. Later kocht Pa, die promotie had gemaakt, een rijtjeshuis in Rotterdam-Zuid. In die havenstad mocht ik naar de HBS en met hangen en wurgen doorliep ik die school. Daarna wilde ik dolgraag naar de HTS en puur op wilskracht heb ik én werktuigbouwkunde én scheepsbouw gedaan. Zeilen werd mijn hobby, mijn passie zelfs en ik vond in Den Bosch een bedrijf waar ik een baan kon krijgen. Daar bouwde men supermooie zeiljachten, daar kreeg ik als twintiger een auto van de zaak en zicht op een overname. Maar zie, het leven besloot anders. Ik ontmoette een zekere meneer Mommersteeg (broer van mevrouw Van Wassenaer -HP-) die me overhaalde om bij zijn zwager op de Eista (=Eiland Staal) te gaan werken. In eerste instantie dacht ik: nee, dat nooit want daar bouwen ze Doeraks, dat Trabantje in de scheepsbouw. Toen ik ontdekte dat men ook Banjers en Roggers bouwde, dat waren de Rolls Royces onder de zeiljachten, hoefde ik niet lang na te denken.”

Wil je met me trouwen

Clarie zorgt deze middag voor thee en een schaal met lekkers. Regelmatig valt ze in, vult aan, verbetert en laat zo nu en dan haar aanstekelijke lach horen als er gesproken wordt over bijvoorbeeld hun ontmoeting. “Ik studeerde in Den Haag af als gymlerares, hield erg van zeilen, organiseerde zeilkampen voor de jeugd en werd regelmatig door vrienden uitgenodigd om een weekend mee te zeilen. Op enig moment zijn Walter en ik op hetzelfde zeiljacht beland”.

Walter zet zijn bril recht en roept dat hij als een blok voor Clarie viel. “Weet je, ik had die middag de neiging om haar ten huwelijk te vragen, ik was meteen hoteldebotel. Dit zou mijn meisje worden en veertien dagen later heb ik mijn bootschoenen verruild voor de stoute schoenen en haar gevraagd of ze met me wilde trouwen.” En zo kon het gebeuren dat Walter en Clarie als getrouwd stel in 1976 gingen wonen op Kasteellaan 3a, daar waar nu Dirk van Wassenaer woont.

Ik sta op straat

Walter: “Eiland Staal, beter bekend als de Eista, had in de jaren zeventig zo'n 120 man in

dienst maar helaas pakten zich donkere wolken samen boven het bedrijf. De nieuwe eigenaar, Fentener van Vlissingen, wilde het bedrijf vanwege economische malaise beëindigen. Samen met Maurits van Wassenaer sr. werd het idee geboren om, nu er geen boten meer gebouwd werden, ons te richten op het onderhoud en de stalling van boten. Eiland Jacht Service was geboren maar in de jaren tachtig ging het bedrijf ten onder met uitzondering van de jachthaven. Wat nu? Ik stond op straat. Gelukkig niet letterlijk want we kregen niet lang na ons huwelijk *Huize Zuidwijk* aangeboden waar we nog altijd wonen, Kasteellaan 15”.

Het huis ademt warmte en gezelligheid uit mede door kleuren en inrichting maar vooral door de gastvrouw en gastheer. Clarie: “De jaren van de Eista was ik achter de schermen actief, bijvoorbeeld als we met een jacht op een beurs stonden. Meer dan eens hebben we samen een Rogger of Banjer over zee naar de plaats van bestemming gevaren.”

Ballonvaart

Walter kreeg een nieuwe job als rechterhand van projectontwikkelaar Stienstra in Den Bosch. Dat betekende bouwen, overleggen, huurders zoeken. Woonwarenhuis Mobell op bedrijventerrein Soetelieve werd een van zijn speerpunten, het bedrijf waar hij later zelfs eigenaar van werd. Walter en Clarie bleven echter met twee benen op de grond staan, gooiden het geld niet over de balk en beseften dat ook in de zakenwereld goede jaren afgewisseld kunnen worden door magere jaren. Clarie: “Toch hebben we al die jaren graag feesten gegeven want een rode draad in ons leven is toch wel dat we graag zien dat andere mensen blij zijn! Eens in de vijf jaar flink uitpakken met een feest is er ingeslopen, zelfs als dat onze laatste centen zijn. Ons 140-jarig feest was toch geweldig!?” Ik kan niet anders dan dat beamen. “Voor Mobell was ik

degene die zakenrelaties, personeelsleden, bijzondere klanten, enz. verraste met een ballonvaart. Veertien jaar heb ik als PR-dame met die ballon voor het bedrijf klaar gestaan, overigens zonder dat ik op de loonlijst stond, om mensen een bijzondere dag in het mandje te bezorgen. Een heerlijke tijd."

Parket

Mobell heeft het financieel niet gered. Beiden: "Opeens hadden we niets meer, geen auto, geen inkomen, geen geld. Wat is het dan bijzonder dat vrienden en familie klaar staan met autosleutels, een renteloze lening, een arm om de schouder. Als gouden duo zijn we ook die tijd te boven gekomen."

Walter kwam terecht in de wereld van het parket, de vloeren dus. Ook daar kon hij zijn ei kwijt en zijn inventiviteit botvieren. Landelijk heeft hij veel betekend voor de parketteurs o.a. door bedrijven te mobiliseren. Samen sta je sterk, samen kun je voldoen aan milieueisen (geen giftige lijmen meer), samen duw je beunhazen uit de markt. Walter schreef zelfs handleidingen waardoor er een eenheid van kwaliteit ontstond. En ook nu weer werd Clarie de vrouw achter de schermen. Liever dan over zichzelf te spreken laat ze haar klaterende lach horen om te vervolgen: "Wat Walter allemaal voor elkaar krijgt is echt waanzinnig goed. Hij kan als geen ander iets nieuws op poten zetten en ik ben maar wat trots dat hij in 2018 geridderd is voor al zijn inspanningen." Walter toont zijn onderscheiding en vertelt dat ook Clarie maatschappelijk haar verdiensten kent: schoolkampen, sportdagen, zeilkampen, tennisverenigingen in Heusden en Wijk en Aalburg. "En wist je dat ze niet alleen thuis de eerste viool speelt maar al vanaf haar achtste zeer verdienstelijk altviool speelt? Thans speelt ze bij het Oosterhouts Symfonie Orkest."

Martina Maria

Zoals in de inleiding reeds genoemd is Walter aan weerszijden van de Dode Arm actief. De Dorpsraad is voor hem geen onbekend fenomeen. De realisatie van de ijsbaan in Noord is mede door zijn vasthoudendheid tot stand gekomen. Watersportvereniging Het Esmeer is blij dat Walter de voorzittershamer hanteert. Voor Zuid is hij de contactpersoon voor onze onvolprezen Dorpskrant. Ook heeft hij zich namens de dorpsraad ingezet voor de

zomermarkt op het terrein van het kasteel. En dan praten we nog niet over zijn inzet als bloemenspecialist (de planten aan de lantaarnpalen voorzien van wekelijks een flinke slok water) en zijn gave als goede luisteraar, stille adviseur en oplossingsgerichte denker. Plussen en minnen kenmerken ook hun levens. Ernstige ziektes wisselden met een in de schoot geworpen erfenis waardoor een eigen zeilboot mogelijk werd: de Martina Maria. Tot slot nog één vraag: wie of wat is Northshore Yachts Holland? Die vraag levert een boeiend antwoord op van een klein half uurtje dat hier samengevat moet worden in slechts enkele regels. "Tegelijkertijd met het parketgebeuren kwamen we in contact met de Engelse botenbouwer Northshore Yachts. Wat die lui bouwen is vergelijkbaar met de Banjers en Roggers, dus schepen waarbij je je vingers aflikt. Wij werden hun agent voor de Benelux. Een keer of zes per jaar reisden we naar de overkant van de Noordzee om daar mensen rond te leiden, met gegadigden een dag te gaan varen, mensen te vertellen over deze prachtige schepen. We verkochten goed, vonden het ook fijn om blij en tevreden mensen te zien en ook op die periode kijken we met een warm hart terug."

En toen? "De Engelse werf werd verkocht aan iemand die andere gedachten had over verkopen en service dan wij, dus een goed moment om afscheid van elkaar te nemen. In de parketbranche ben ik tot op de dag vandaag actief gebleven, denk hierbij aan het Nederlands Kampioenschap Parketleggen wat ik al meer dan 10 jaar organiseer. Ook adviseer ik nog altijd belangeloos parketbedrijven die het juist tijdens de afgelopen crisis erg moeilijk hadden. Tevens vervul ik mijn erelidmaatschap van het Gilde van gediplomeerde parketteurs met praktische activiteiten. Heel recent heb ik besloten om de legvoorschriften c.q. handleidingen voor

parketteurs te herschrijven en te digitaliseren, een project wat loopt tot eind 2020. Stilzitten zal het er op *Zuidwijk* nooit van komen, wij zetten ons graag voor anderen in en wonen hier met veel plezier.”

Een hand ten afscheid van twee bijzondere mensen die oprecht verteld hebben over hun pieken en dalen. Bij de toegangspoort van hun huis lees ik een mooi bordje waarop staat: *De liefste sterke superheld woont hier en wij mogen hem opa noemen.....*

Kan het mooier?

Tekst: Henk Poelakker

Foto's: Petra Bouman

Namen op huizen

Namen op huizen

In elke uitgave van de dorpskrant staat een artikel over namen die op huizen staan in Nederhemert. Deze keer de naam 'De Vonk'. Dit staat op het huis aan Molenstraat 89, waar Ceel van der Vliet woont. Er is een notariële akte uit 1819 waar een perceel teulland (=akkerland) genaamd "De Vonk" verkocht wordt. Een mooi detail is dat in de akte o.a. de namen van Aart Crijnse Wolfers en Anna van de Griendt genoemd worden. Zij woonden toen in Wellseind in het huis met nu de naam "De Honcoop". Op dit moment wordt dit huis bewoond door Gerrit en Hanny van Aalst – van der Vliet. Rond 1940 werden alle perceelnamen in kaart gebracht, ook het perceel akkerland genaamd "De Vonk". In de jaren 1950 – 1960 stonden er aalbessenstruiken op dit perceel. Het perceel was eigendom van opa en oma Van der Vliet, woonachtig op Molenstraat 91. De kleinkinderen plukten in de oogsttijd deze bessen, een tijdrovende bezigheid. Er gaan namelijk veel bessen in een kilo. In 1973 overleed opa Van der Vliet en werd het perceel verdeeld onder de kinderen. Toon van der Vliet, een van de kinderen, wilde samen met zijn vrouw Cor van der Vliet – Smits, een huis bouwen op dit land. Door allerlei omstandigheden duurde het tot 1985 voor er gebouwd werd. De inschrijvers voor de

bouw hadden in hun berekening maar 100 gulden verschil. Het stuk land ligt laag en was vaak drassig. (Heel vroeger kon je zelfs van de nabijgelegen stoep naar het veerhuis varen.) Hierdoor werd het huis gebouwd op heipalen van 11 meter lang. Het was wel vruchtbare grond want Toon van der Vliet had er al snel een moestuin. In november 1985 werd het huis in gebruik genomen. Toon en Cor van der Vliet – Smits hebben er helaas maar kort van genoten. Na het overlijden van zijn ouders werd zoon Ceel van der Vliet de nieuwe eigenaar. De moestuin is tot op de dag van vandaag in gebruik. Als verjaardagscadeau maakte zwager Jan van der Stelt (de schoenmaker) een laswerk met de naam "De Vonk". Het is ons gastvrije familiehuus, zie de vorige Dorpskrant over De Groene Grasvlakte. In de winter kunt u de naam op het huis lezen, maar in de zomer is die verstopt achter de bomen en struiken.

Familie A.D. van der Vliet

Vanuit de pastorie

De kracht van het gebed

Al een paar keer heb ik in de preek iets aangehaald van Jan Geense, zonder zijn naam te noemen. Het wordt daarom tijd dat ik iets over hem vertel, of liever gezegd: over de God Die hij diende. Jan Geense was van afkomst een Zeeuw, maar de laatste 30 jaar van zijn leven woonde hij in Nieuw-Lekkerland aan de Lekdijk. In Nieuw-Lekkerland wordt nog steeds over hem gesproken. Hieronder een foto van het huisje waarin hij gewoond heeft.

Het huisje van Jan Geense aan de Lekdijk. In 1993 afgebroken.

In zijn jonge jaren zat Jan liever in de kroeg dan in de kerk. Hij moest van zijn ouders naar de kerk, maar wat deed hij? Hij ging inderdaad naar de kerk, stapte het portaal binnen, ging dan weer weg regelrecht naar de kroeg. Dan kon hij thuis toch zeggen dat hij in de kerk geweest was. Hoe vuiler de zonde was, hoe beter ze hem smaakte.

Maar daar kwam verandering in. Hij werd door God tot God bekeerd. Zo trouw als hij eerst de

wereld gediend had, zo trouw diende hij nu God, Die om Jezus' wil zijn Vader geworden was. Hij leefde dicht bij God en had een biddend leven. Tegelijkertijd had hij geen makkelijk leven. Jan was schipper en het was vaak armoede. Op een dag voer hij over een van Nederlands rivieren. Zijn scheepje was gebrekkig, zijn zeil opgelapt. Maar geld voor een beter schip had hij niet. Hij klaagde zijn nood tot God. God sprak tot hem: kijk eens naar buiten. Jan keek naar buiten. Iets verderop zag hij nog een oud schuitje varen, ook met een opgelapt en gescheurd zeil. Dat is ook een kind van Mij, sprak God.

Als ik nu wat wil schrijven over de kracht van het gebed, moet ik er natuurlijk bij zeggen dat niet elk gebed verhoord wordt. Dat zegt de Bijbel zelf ook. Soms kan het lijken dat de hemel gesloten is en er geen gebed door komt. Maar uit het leven van Jan Geense wil ik een voorval vertellen dat laat zien dat God het gebed hoort, soms op een wonderlijke manier. Zoals gezegd was Jan schipper en op een dag in april voer hij de haven van Antwerpen binnen met een schip vol gerst. In de haven kreeg hij te horen dat zijn schip op zondag gelost zou worden. Jan mocht protesteren wat hij wilde, maar er was niets aan te veranderen: het schip moest en zou op zondag gelost worden. Jan kon nog maar één kant op: hij stortte zijn nood uit voor Gods aangezicht. Jan wist niet wat er zou gebeuren, maar hij wist dat God het voor hem zou opnemen.

De volgende morgen, het was zondag, was het doodstil in de haven. Wat was er gebeurd? Het had die nacht geregend en daarna was het gaan vriezen. De kades waren spekglad en ook op de schepen lag een laagje ijs. Niemand kon iets beginnen. Dat was natuurlijk heel opmerkelijk voor april. Maandagmorgen was de ijzel weer verdwenen en was het schitterend voorjaarsweer. De havenarbeiders kwamen eraan om zijn schip te lossen. Ze vroegen aan Jan in wat voor God hij geloofde!

Het was eveneens in Antwerpen dat Jan een keer een onvergetelijke ontmoeting had. Hij liep eens door een drukke straat in Antwerpen, om wat inkopen te doen. Hij zal zich niet op zijn gemak hebben gevoeld. Te midden van de menigte mensen vroeg hij zich af of er in die grote stad nog iemand zou zijn die naar God schreeuwde. Opeens voelde hij dat er op zijn rug werd getikt. Verwonderd keek hij om. Wie zou hem hier kennen?

Er stond een vrouw achter hem. Man, zei ze, die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn! Hij kende die vrouw niet, had haar nooit ontmoet. En voor hij een woord terug kon zeggen, was ze weer verdwenen. De Heere betoonde daar in Antwerpen dat Hij van Zijn kind afwist!

Jan is 85 jaar geworden en gestorven in 1933. Maar de God van Jan is onveranderlijk Dezelfde! Hij hoort het gebed, ook in 2019! God hoort altijd en verhoort op Zijn tijd.

De grafsteen van Jan Geense, zijn vrouw en zijn dochter op de oude begraafplaats aan de Lekdijk 100 in Nieuw-Lekkerland.

Ds. J. van Meggelen

Op bezoek bij het senioren comité

Wethouder Bragt op bezoek bij het Senioren comité Nederhemert.

Zaterdag 7 december 2019 was het weer nationale vrijwilligersdag. Door het hele land werden daarom activiteiten georganiseerd om vrijwilligers in het zonnetje te zetten.

Zo ook in de gemeente Zaltbommel. Samen met de gemeente Maasdriel en de Stichting Welzijn Bommelerwaard werd aan vrijwilligers die aangemeld waren een blijk van waardering uitgereikt. Bovendien werden een aantal vrijwilligersgroepen uitgekozen waar wat extra aandacht aan kon worden gegeven. Het Senioren Comité Nederhemert was zo'n gelukkige!

Vrijdagmorgen 6 december belden om half 12 wethouder Bragt en Ingeborg Verweij van Welzijn Bommelerwaard aan bij secretaris Kees Oomen aan de Molenstraat. Een prachtige gelegenheid voor het Comité om voor het voetlicht te brengen wat zij zoal doen voor de ouderen in Nederhemert. Dat is ruimschoots gelukt. In een geanimeerd gesprek van wel een uur lang, onder het genot van een hapje en een drankje, werd aan de wethouder verteld over de maandelijkse educatieve dinsdagmiddagen, de koersbal middagen, beweging voor ouderen, de excursies enz. De wethouder, maar ook mevrouw Verweij toonden zich zeer geïnteresseerd voor al hetgeen gedaan wordt.

Het bestuur van het comité greep deze gelegenheid ook aan om de Stichting Welzijn Bommelerwaard te bedanken voor de goede kontakten en hun waardevolle suggesties voor invulling van de seniorenmiddagen. Ook wethouder Bragt kreeg een goed beeld van het nut en de noodzaak, en de besteding van de jaarlijkse subsidie die de gemeente Zaltbommel verstrekt.

Aan het eind van het gesprek overhandigde de wethouder aan voorzitter Judith Groeneveld een tas met heerlijke chocoladerepen en wat foldertjes van de Stichting Welzijn Bommelerwaard. Judith greep deze gelegenheid gelijk aan om de wethouder uit te nodigen voor de kerstbijeenkomst van het Comité in de Gaarde op 17 december. Bragt beloofde z'n uiterste best te doen om hierbij aanwezig te kunnen zijn.

Het bestuur van het Senioren Comité, maar ook wethouder Bragt en mevrouw Verweij kunnen terugzien op een gezellige maar ook waardevolle bijeenkomst.

Kees Oomen

Jubilarissen op de Wegwijzer

Op 26 november j.l. had het MT van "De Wegwijzer" een verrassing voorbereid voor 2 collega's die al twaalf en een half jaar op de school werken. Juf van Gammeren – Vos en juf de Gast - Kemp.

's Morgens kwamen ze op school en het enige wat ze wisten was dat hun werkdag er anders uit ging zien dan normaal. Juf de Gast staat altijd op dinsdag voor groep 8 en juf van Gammeren houdt zich op dinsdag en woensdag altijd bezig met kinderen die ietsje

meer zorg nodig hebben. Vandaag was dit allemaal niet aan de orde. Terwijl de kinderen en collega's wél op de hoogte waren want: ieder kind had een klein cadeautje bij zich voor elke juf...en de andere juffen en meesters waren ervan op de hoogte dat de juffen zouden langs komen in de groep.

Om kwart over 9 vertelde meester van der Toorn aan beide juffen dat ze met de koffiewagen langs alle groepen moesten gaan. Ze kregen elk een kratje. De ene een blauwe en de ander een rode en verder zouden ze het wel zien.

Nou dat hebben ze geweten! Wat een gezelligheid! In het ene lokaal werden handen geschud en in het andere lokaal gezongen en dan ál die leuke cadeautjes, bloemen, etenswaren, tekeningen, teveel om op te noemen! Het paste in elk geval niet in de kratjes!

Om half 4, toen alle kinderen naar huis waren, was er nóg een verrassing! Niemand wist wat we gingen doen. Ook de schoonmakers en het bestuur waren uitgenodigd.

GK

Esther van Peer schreef na afloop een stukje, waarin ze ieders gevoelens vertolkte. We zullen het u niet onthouden:

Wat was ik nieuwsgierig!

Zouden we naar Heijkop's houtsnijwerk gaan om daar een naambordje te maken? In mijn creatieve brein ontsproten korte, lange en dikke peertjes. Of naar Rijwielhandel van den Berg om daar iets te maken van oude fietsbanden? Naar L & L om zelf opa-, oma- of kleinkinderenfriet te maken? Neem dan de tip van mij aan dat de Opafriet van Aviko echt heel lekker is. Maar we hadden wat mij betreft ook naar 't Kloske kunnen gaan. Iedereen een gezelschapsspel uitzoeken en met elkaar spelletjes doen. Ik had dan ongetwijfeld scrabble uitgezocht want ik zoek daarin een stevige medespeler. (Mijn gebruikersnaam van Wordfeud is trouwens barones Es)

Of zouden we naar Vos diervoeders gaan dacht ik. Allemaal een hengel en dobber uitzoeken en dan vissen bij de put. Vuurkorven erbij en Wim deelt dan warme glühwein uit. Of zou het een kaasproeverij worden bij Jan van de Wetering en dan met een eigengemaakt kaasplankje naar huis? Volgens mij had Gellof een hele leuke workshop in gedachten toen we bij Jan Op 't Hof stonden. Ik zag lichtelijke teleurstelling bij hem toen we overstaken. Gellof, dacht je dat je slagroom moest gaan kloppen? Toch ging je trots met de doos naar huis!

Staande met mijn tenen op de drempel van de maand december had ik niet kunnen bevroeden dat we naar Bakkerij van Horssen

zouden gaan om daar overheerlijke banketstaaf te gaan maken. Eén ding weet ik nu heel zeker.....het product en de oven maken het zeer smakelijk en het doet er niet toe welke handen het kneden of vormen. Het doet er niet toe hoe iets eruit ziet. Het speculaastaartje van Gerard smaakt hetzelfde als de mijne.

Maar het was leuk, lekker en gezellig!

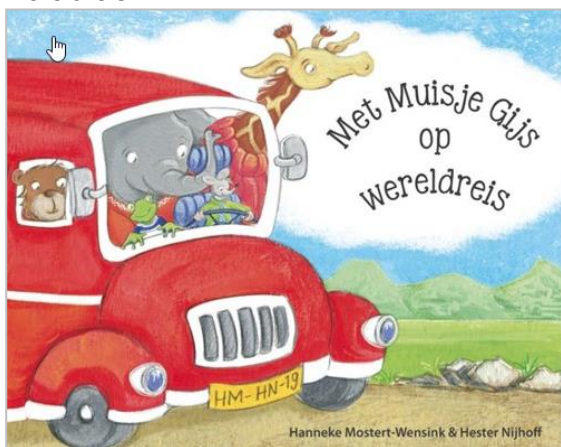
“Nieuwsgierigheid is slechts ijdelheid. Meestal willen we alleen maar iets weten om erover te kunnen praten” (Blaise Pascal, filosoof 1623-1662)

Op reis met muisje Gijs (Wegwijzer)

Nieuws van groep 1 Wegwijzer Nederhemert

In september werkten de leerlingen in groep 1 over het thema 'Op reis'. Dat was mede n.a.v. het prentenboek van de Christelijke kinderboekenmaand 'Met muisje Gijs op wereldreis'.

Muisje Gijs gaat met zijn bus op wereldreis.
Er komen steeds meer dieren bij.
Maar zijn er wel genoeg plekjes vrij?

Een vrolijk prentenboek, waarbij kinderen spelenderwijs van alles leren over voertuigen, dieren en hun geluiden, cijfers, tellen en ... samenwerken.

In onze groepen werd druk over reizen gewerkt. Sommige kinderen maakten een trein, anderen een boot en ook werd er een auto gemaakt. Het boek werd diverse keren voorgelezen. De kinderen konden er geen genoeg van krijgen. Het liedje over muisje Gijs en zijn reis is ook vele keren gezongen. Omdat kinderen altijd veel leren van ervaren, hadden de juffen van groep 1 het idee om naar de Boekenplank in Poederloijen te gaan. De kinderen konden dan zien hoe het er in een boekenwinkel aan toe gaat. Maar het idee werd steeds mooier, want wat zou het leuk zijn als we met een echte Muisje Gijs-bus naar Poederloijen konden gaan.

Donderdag 10 oktober was het zover. Op het kerkplein stond een echte Muisje Gijs-bus klaar om ons naar de Boekenplank te brengen. Ouders, opa's, oma's en belangstellenden

stonden klaar om ons uit te zwaaien. Wat genoten we van de rit!

Bij de Boekenplank waren er grote verrassingen. Juf van der Laan stond daar klaar en wie had ze bij zich? Onze vriend Keesje Knabbel. Hij vertelde ons hele verhalen over wat hij droomde. Van de mensen van de Boekenplank kregen wij heerlijke limonade en spekjes.

Daarna heeft de juf ons voorgelezen uit twee prentenboeken. En toen kwam er weer een verrassing: we kregen een heerlijk ijsje! Tot slot namen we een kijkje in de winkel en zochten we de plek op waar het boek van Muisje Gijs te koop werd aangeboden. We leverden onze wedstrijdkleurplaat in en kregen van de winkel een tas met twee prentenboeken. Wat was dat leuk!

De terugreis maakten we in een echte gele schoolbus omdat de rode bus naar de reparatie moest. Terwijl wij binnen ons

vermaakten, had de chauffeur even een andere bus opgehaald. Dat was dus weer een verrassing: we hebben die dag in een rode en een gele bus gereden.

Vol indrukken kwamen wij weer in Nederhemert aan en gingen wij terug naar onze klas. Daar dankten we de Heere dat alles goed verlopen was en konden we naar huis of naar de overblijfmoeders om te eten.

Nu is het verhaal klaar denkt u. Dat dachten wij ook. Maar donderdag 14 november stond er opeens een meneer bij ons voor de deur met een cadeau. Het was meneer Klop van de Boekenplank. Lydia had een prijs gewonnen met haar kleurplaat. Wat was dat leuk. Lydia heeft het cadeau uitgepakt. Het was een mooi prentenboek. Eerst hebben we het op school voorgelezen en daarna heeft Lydia het mee naar huis genomen. Wat een verrassing!

Groeten van juf Bok

Uit vroeger jaren – Bieten 2

Bieten - deel 2

Als de bieten gerooid aan hoopjes op het land lagen, brak de tijd aan om ze op te laden en een begin te maken voor de reis naar de suikerfabriek. Daar haalden ze de suiker eruit. Toen ik nog een klein jongetje was, had mijn vader een stortkar met het paard er voor. Deze stortkar had hoge houten wielen met ijzerbeslag. Omdat die kar heel hoog was en ik probeerde mee te helpen laden, kreeg ik een hooivork aangereikt. Dan zocht ik er de kleine bietjes tussen uit, dan ging het net. Mijn vader had dan een riek om de bieten op te scheppen. Sommige rieken hadden vijf tanden en andere zes. Aan het begin van die tanden zat een knobbel zodat men niet in de bieten stak maar deze over die knobbels erop rolden. Met die kar reden we dan naar de weegbrug hier aan de dijk om gewogen te worden. Daar stonden dan twee mensen die wat bieten van de kar in een tenen mand laadden. Deze werd op een bascule gewogen. Deze mensen noemde men tarreerders.

Even iets anders tussendoor: Toen ik nog jong was, kocht hier in ons dorp een boer, uit een ander dorp, een boerderij. Om wat bij te verdienen werd hij in Zaltbommel tarreerder. Hoe het precies gebeurd is weet ik niet, maar hij is op een zeker moment in het ruim van het schip gevallen en omgekomen. Ik kan me nog goed herinneren dat ze bij ons over de dijk liepen om hem te gaan begraven. Vooral omdat zijn kinderen gemiddeld ongeveer net zo jong waren als ik, maakte dat een enorme indruk op mij. Daarom ben ik het nooit meer vergeten.

Ondertussen kregen wij te horen waar wij de bieten aan de buitenkant van de dijk moesten lossen. Om te lossen waren die stortkarren ideaal, want je liet het paard zover mogelijk achteruitrijden, tegen bieten die er al lagen. Vervolgens pakte je achter het hekje van de kar, wat de bieten tegenhield, trok dan aan de voorkant de wig eruit en de kar klapte

achterover leeg. Daarna ging men terug naar de weegbrug om de lege kar en paard te wegen. Intussen werden de vuile bieten, die ze van de kar in de mand hadden gehaald, schoongemaakt. Vervolgens werd de mand weer op de weegschaal gezet om uit te rekenen hoeveel procent grond er met de bieten mee gekomen was. De fabriek betaalde namelijk niet voor de grond. Vervolgens werd er altijd een paar procent bij gerekend voor de grond die los tussen de bieten zat. Dat noemde men stortgrond. Eerst werd dus de volle kar gewogen, dan de lege, de weger drukte op een kartonnen kaartje eerst bruto af dan tarra, dat was de lege kar en tenslotte netto, dan kon men zien hoeveel vuile bieten aangevoerd waren. Tenslotte bepaalden de tarreerders hoeveel procent grond (tarra) er mee aangevoerd was. Dit trok men van de vuile bieten af en men wist precies hoeveel schone bieten men aangeleverd had. Als iemand die dag meerdere vrachten aanvoerde, werd alleen de volle vracht gewogen. Men wist namelijk het ledig gewicht van de kar nog van de eerste vracht. De schone bieten uit de mand deed men in een jute zak. Met een kaartje met naam en adres erop ging die naar de fabriek om het suikergehalte te bepalen. Hoe hoger het suikergehalte, hoe meer men er voor beurde. In die tijd lagen dus de bieten aan de buitenkant van de dijk, vanaf Cafe de Maastroom tot waar nu de arken liggen. Daar werden ook bieten uit andere omliggende dorpen gestort. Wanneer er dan van de fabriek een scheepje kwam, moest dat volgeladen worden. Men legde dan een brede loopplank enerzijds op het schip en anderzijds op de wal. Deze plank noemde men een richter. Met twee kruiwagens en drie mensen laadde men het schip. Terwijl een man de kruiwagen op het schip ging lossen, schepten zijn twee maten de andere wagen vol. Dit noemde men kruien met de staande wagen. Dit ging om beurten. Als de één een poosje geschept had, nam hij de kruiwagen over zodat men niet de hele dag hetzelfde werk verrichte. Deze kruiwagens hadden een houten wiel met ijzerbeslag, dus

nooit een klapband. Omdat die richter geweldig zwiepte als men daar met een volle kruiwagen over reed, was niet iedereen daarvoor geschikt. Een enkele keer belandde er nog weleens een kruier met kruiwagen en al in het water. Als die mensen 's morgens bijtijds konden beginnen voer het scheepje 's avonds met zo'n 80.000 kg bieten aan boord naar de fabriek. De kruiers kregen op tijd wel een borreltje om de moed erin te houden.

Halverwege de jaren vijftig van de vorige eeuw kwam hier verandering in. Bij het veerhuis in Well werd een brug aan de Maas gelegd waar kiepauto's achteruit op konden rijden en de bieten midden in het schip storten. Nu werden de bieten vanaf het land langs de openbare weg gestort zodat de vrachtauto's erbij konden komen. Op een zeker moment werd er door de Gemeente Kerkwijk een gebod ingesteld dat men zonder vergunning geen bieten meer in de berm mocht storten. Deze vergunning was kosteloos en werd altijd uitgeschreven. Toen bestond er dus ook al onzin. Onze plaatselijke Politie was naar elders vertrokken, daarom kwam er hier eentje uit een ander dorp op zijn witte DKW-brommer controleren. Hij was er fel op, als er weer een hoopje langs de openbare weg lag. Dan zette hij alles op alles om er achter te komen van wie die bieten waren en of zij wel vergunning hadden. Er werd altijd beweerd dat die agent een beetje een hekel aan onze dorpsbewoners had, want hij reed hier wel heel veel rond. Iedere keer als ik weer bieten langs de weg aan het lossen was moest ik de vergunning laten zien. Dat ging op het laatst niet meer zo vriendelijk. Op een zeker moment belde hij mij op en zei: "Ik heb gehoord dat jij je rijbewijs gehaald hebt." Ik zeg: "Joa dè klopt." Wat bleek, hij wilde zijn auto af en dacht die wel aan mij te kunnen verkopen. Mis gedacht arm der wet.

Als de bieten klaarlagen om vervoerd te worden moesten we een kaartje opsturen naar het veerhuis in Well met naam, adres en waar de bieten lagen en hoeveel kilo ongeveer. Die kaartjes gingen dan naar de man die op weegbrug zat. Hij maakte dan uit waar de vrachtwagens de bieten op moest halen. Jaren later vertelde hij mij dat op een morgen de waardin van het veerhuis hem kwam roepen omdat er een huilende vrouw aan de telefoon

was. Het was een vrouw uit de Oost-Bommelerwaard, helemaal in paniek, want die nacht was haar man plotseling overleden en nu werd er de komende nacht vorst verwacht. De weger kon haar gerust stellen, want de bieten werden dezelfde dag nog opgehaald. Hij vertelde het verhaal aan een chauffeur en gaf hem opdracht bij die weduwe de bieten op te halen. Toen die chauffeur even aan het laden was met nog een andere man kreeg hij bijna een flauwte van schrik, want wie kwam hun helpen, de zogenaamde overleden boer. De chauffeur vroeg hem hoe dat kon, want hij was die nacht toch overleden. De boer stond hem met grote ogen aan te kijken en vroeg waar hij het over had. Later kwam uit dat zijn vrouw had gebeld zonder dat haar man hiervan wist. De chauffeur is in de wagen gestapt, kiepte de bak achterover en is met de lege wagen teruggedreden naar de weegbrug. De weger is hier ook zo kwaad over geworden dat hij in vervolg, al vroor het een mopsteen op zijn kant, altijd bij "die klant" de bieten als laatste op liet halen. Op een zeker moment belden ze van de fabriek dat zij klachten kregen van een leverancier dat de bieten bij hun altijd als laatste geladen werden. De weger heeft hen uitgelegd wat hier de oorzaak van was. Zij wisten niet wat ze hoorden en hebben het verder laten rusten.

Gijs van de Werken

(wordt vervolgd)

Eerste prijs voor de fanfare!

We hebben de eerste prijs gewonnen...

Een zin uit een oud liedje, maar wel helemaal waar! Fanfarecombinatie Pr. Juliana-Concordia uit Gameren en Nederhemert ging afgelopen zaterdag 23 november jl. op concours in Zutphen. We kwamen daar uit in de 2^e divisie.

Een concours is voor een orkest een bijzondere uitdaging en betekent vaak een jaar van voorbereiding en discipline, met enorm veel repetities, groepsrepetities, try-out concerten en een studiedag. Zo begonnen we dit jaar dus in januari vol goede moed aan Golden Age van Henk Badings en Elegy1 van Jacob de Haan.

De studiedag was in september en het orkest wordt dan opgedeeld in verschillende instrumentgroepen. Meerdere groepen zaten in dorpshuis de Gaarde en ook in Gameren waren er op diverse locaties die dag muzikale klanken te horen. Per groep is er dan ook een vakdocent aanwezig om de fijne kneepjes van het stuk, maar vaak ook tips voor je instrument bij te brengen.

Alles om maar toe te werken naar een perfecte afwerking van deze mooie concourswerken. En wat een mooie dag werd het dan ook op zaterdag de 23^e.

Al vroeg vertrok de bus uit Gameren om vervolgens te stoppen in Eerbeek voor nog een korte repetitie. Daarna mocht om 15.10 uur in Zutphen ons orkest plaats nemen op het prachtige podium van theater de Hanzehof. Zo'n mooie concertzaal doet wat met het orkest. De sfeer, de spanning natuurlijk en alle inspanningen van het afgelopen jaar tilt een orkest als het ware een beetje op. Alles klonk ook echt prachtig en met een heel gelukkig gevoel kwam iedereen van het podium. Zelfs dirigent Maarten van der Kolk was zichtbaar opgelucht en heel tevreden.

We moesten nog heel wat uurtjes wachten op de uitslag, maar om 21.00 uur was het dan zo ver.

Pr. Juliana-Concordia heeft een eerste prijs gewonnen en kreeg 84.0 punten voor Golden Age en 84.5 punten voor Elegy1. Een gemiddelde dus van 84.25 punten.

Superblij en trots is de bus met feestvierende muzikanten teruggekeerd naar Gameren en Nederhemert!

Luisteren naar de fanfare...het kan!

Fanfarecombinatie Pr. Juliana-Concordia Gameren-Nederhemert

Aangesloten bij de KNFM

Website: www.juliana-concordia.nl

Secretariaat: B. Kanselaar, Pr. Wilhelminastraat 27, 5308 JN Aalst, Tel. (0418) 67 71 71

Geachte inwoners van Nederhemert,

Middels dit schrijven willen wij u heel hartelijk uitnodigen voor ons kerstconcert **op maandag 23 december a.s. in dorpshuis de Gaarde. Aanvang 19.30 uur.**

Deze avond zal er veel muziek en samenzang zijn. Te gast is deze keer christelijk gemengde zangvereniging 'Sursum Corda' uit Bruchem.

Wij hopen u allen te mogen ontmoeten op deze mooie kerstavond.

Voor nu wensen wij u alvast heel goede kerstdagen toe en een mooi en gezond Nieuwjaar!

Fanfarecombinatie "Pr. Juliana-Concordia"

Van het Gezondheidscentrum

Nieuwsbrief december 2019

Er is weer nieuws vanuit de huisartsenpraktijk in Nederhemert. We beginnen met het personeel. In de vorige nieuwsbrief hebben we reeds aangekondigd dat Annette Verhoeven en Sanne van Aalst bij ons zijn komen werken. Bij deze stellen zij zich aan u voor.

Graag wil ik mij aan u voorstellen.

Mijn naam is Annette Verhoeven.

Geboren en getogen in Giessen, maar inmiddels al 23 jaar woonachtig in Woudrichem, met mijn man en 3 kinderen.

Na een aantal jaren in een verzorgingshuis te hebben gewerkt, ben ik me om gaan scholen en in 2000 heb ik mijn diploma voor doktersassistente gehaald.

Sindsdien heb ik in verschillende praktijken gewerkt.

Vanaf eind augustus werk ik als doktersassistente in huisartsenpraktijk van den Dool.

Wat mij aanspreekt in het vak is de diversiteit aan taken; Agendabeheer, advies geven, administratie, medisch technisch handelen zoals oren uitspuiten, injecties geven, hartfilmpjes maken etc. Ook het contact met allerlei verschillende mensen vind ik erg leuk.

Met vriendelijke groet, Annette Verhoeven

Een kort berichtje om mijzelf even voor te stellen. Mijn naam is Sanne van Aalst, ik ben 25 jaar en sinds september werkzaam in de huisartsenpraktijk. Voorheen heb ik 7 jaar bij een groot internationaal bedrijf op kantoor gewerkt. Samen met mijn vriend heb ik een klushuis in Zuilichem gekocht, waar ik in mijn vrije tijd nog de nodige uurtjes zal gaan doorbrengen.

Via deze weg wil ik de huisartsenpraktijk van den Dool bedanken voor de kans die zij mij bieden om in dit leuke team te mogen werken! De samenwerking tussen de dokters en assistentes is erg fijn.

De meesten zullen mij al wel gezien hebben, maar anders graag tot ziens!

Ik sta graag voor u klaar om u te helpen.

Groetjes Sanne

Onze doktersassistente Gera de Haan is met zwangerschapsverlof. Op de vrijdagochtenden wordt zij vervangen door Janneke Alberts. Janneke heeft eerder bij ons gewerkt als doktersassistente in opleiding. Ze werkt nu op de huisartsenpost. Gelukkig had ze nog wat ruimte om bij ons in te vallen. Dokter Hartman is inmiddels ook met zwangerschapsverlof. Voor haar hebben we dokter R. Vermond kunnen vinden om haar te vervangen.

Dokter van Oudenaarden zal binnenkort klaar zijn met zijn 3de jaar en neemt in januari afscheid van ons als huisarts in opleiding. In de toekomst komt hij mogelijk nog wel voor ons waarnemen.

In deze tijd van verkoudheid en griep willen we u graag wijzen op de tips en adviezen die te vinden zijn op thuisarts.nl.

Hieronder vindt u de uitleg over verkoudheid.

In het kort verkoudheid:

- Verkoudheid is een ontsteking van het slijmvlies in de neus, de bijholten en de keel.
- Mogelijke klachten zijn niezen, snotteren, hoesten, keelpijn, heesheid en oorpijn.
- Virussen zijn de oorzaak.
- Medicijnen zijn bij verkoudheid niet nodig.
- U kunt eventueel neusdruppels of spray met xylometazoline gebruiken.

In het kort griep:

- Bij griep heeft u hoge koorts, hoofdpijn en spierpijn in uw hele lichaam.
- Deze klachten beginnen opeens: in een paar uren.
- Neem genoeg rust.
- Drink 1,5 tot 2 liter per dag (water, thee).
- U kunt paracetamol nemen.
- Na 3 tot 5 dagen is griep meestal over.
- Bel uw huisarts als u ook deze klachten krijgt
- benauwd worden
- veel slijm ophoesten
- suf worden
- heel weinig drinken en plassen
- Bel met griep altijd uw huisarts
- als u 60 jaar of ouder bent
- als u een ziekte heeft, zoals een longziekte of hartziekte

er is ook een zelftest griep te vinden op de website van [thuisarts](http://thuisarts.nl).

Samen met apotheek.nl behoort thuisarts.nl tot de best genomineerde websites van 2019 met betrekking tot de gezondheidswebsites.

Namens ons hele team wensen wij u Gezegende Kerstdagen en een voorspoedig en Gezond 2020.

*Met een hartelijke groet medewerkers **Huisartsenpraktijk van den Dool***

Maandag 30 december

Programma op 30 december 2019:

16:00 – 16:30 Inleveren erwtensoep en kleurplaten.

16:30 – 17:30 Jureren.

17:30 – 19:00 Eten (18:45 klaarstaan lampionnenoptocht).

19:00 – 20:00 Lampionnenoptocht.

20.00 – Bij terugkomst uitdelen warme chocomel, glühwein en oliebol.

20:15 – 20:45 Bekendmaking Hémertse held + Prijsuitreiking wedstrijden.

21.00 – “Knallend einde”.

Aanvullende informatie:

Erwtensoep wedstrijd:

Inschrijven **erwtensoepwedstrijd** tot uiterlijk 28 december bij:
Willemien Hobo tel.nr. 06-51580701 of per email willemien.hobo@gmail.com

Inleveren warme erwtensoep in de keuken van “de Gaarde”
(Indien mogelijk inclusief bijbehorend warmhoudplaatje o.i.d.)

- o 1ste prijs: Bokaal en bon €75,- Slager.
- o 2de prijs: Cadeaubon €50,- Vos Nederhemert.
- o 3de prijs: Cadeaubon €25,- Coop.

Na het jureren proeven we gezamenlijk de erwtensoepen van de wedstrijd!

Verder is er ook gratis tomatensoep, broodje kroket & frikandel in het Dorpshuis
Er is ook gratis koffie en thee en voor de kinderen aanmaaklimonade.

Overige consumpties voor eigen rekening.

Na de lampionnenoptocht is er gratis warme chocomel, glühwein en oliebol.

Lampionnenoptocht:

- Lampionnen zelf meenemen!

Kleurwedstrijd:

De leeftijden worden ingedeeld in 3 groepen:

1: groep 0,1 en 2 / 2: groep 3,4 en 5 / 3: groep 6,7 en 8.

Per groep zijn er 3 prijzen

1e prijs cadeaubon van € 20,00 van 't Kloske

2e prijs cadeaubon van € 15,00 van 't Kloske

3e prijs cadeaubon van € 10,00 van 't Kloske

Rouw

Op 24 oktober 2019 overleed

Goverdina Bouman - Kant

echtgenote van Jan Gerrit Bouman

in de leeftijd van 78 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 38

Op 16 november 2019 overleed

Jan Pieter Vos

weduwnaar van Leny Vos - Bax

in de leeftijd van 92 jaar

Laatst gewoond hebbend: De Hophoven 3

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	1
Nieuwtjes van de dorpsraad	2-3
Onze kleinste Hèmertsen	5-9
En nog steeds...Knagend vooruit!	11-13
Goud voor de slager!	13
Knuffeltherapie met 'Knagend vooruit'	15
Bij omroep Gelderland	17
Nederhemerts bedrijf: 'Kroon auto's'	18-19
Nieuwe prullenbakken	19
Nieuwe inwoners (I)	20-21
Nieuwe inwoners (II)	21
Nooit meer terug naar Syrië	22-23
Een nieuwe burgemeester	25-27
Column Jan van Wijk	28-29
Getrouwd!	31-34
De vrouw met de hond	37
Hèmertse hobby's	39-41
Swim to fight	42-43
Van Zuid-Afrika naar Nederland	45-47
Verborgten gebreken	49-51
55 jaar getrouwd!	51
50 jaar getrouwd! (I)	52-53
50 jaar getrouwd! (II)	54-55
IJsclub 90 jaar: fotoverslag	55
Inwoners voor een duurzaam dorp	57
De dorpschool op het eiland	58-59
De stille kracht van 't eiland	61-64
Namen op huizen	64
Vanuit de pastorie	66-67
Op bezoek bij het senioren comité	69
Jubilarissen op de Wegwijzer	71-72
Op reis met muisje Gijs (Wegwijzer)	72-73
Uit vroeger jaren – Bieten 2	74-75
Eerste prijs voor de fanfare!	77
Luisteren naar de fanfare...het kan!	78
Van het Gezondheidscentrum	78-79
Maandag 30 december	81
Rouw	83
Inhoudsopgave	84